Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 060 van 16 september 2026
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: **1. X**
2. X

Gekozen woonplaats: **Inzake**
ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2026 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 maart 2026 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2026 (RvV X).

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen (RvV X) en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 9 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat F. HASOYAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Gegevens van de zaak

1.1. De eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster), echtgenoten, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België elk een eerste keer binnen op respectievelijk 22 december 2008 en in 2007 of na verzoeker, afhankelijk van de verklaringen van verzoeker of verzoekster. Enkel verzoeker dient op 22 december 2008 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 juli 2009 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 23 november 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat hem de vluchtelingenstatus en subsidiaire

beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Verzoeker tekent geen beroep aan tegen dit arrest bij de Raad van State. Verzoekers keren terug naar Armenië.

1.2. In 2012, op 6 mei 2012 volgens verzoekster en op 7 oktober 2012 volgens verzoeker, komen verzoekers België een tweede keer binnen. Op 3 augustus 2023 verzoekt verzoeker een tweede keer en verzoekster een eerste keer om internationale bescherming. Op 19 juli 2024 verklaart de commissaris-generaal het verzoek van verzoeker niet-ontvankelijk en wordt het verzoek van verzoekster afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen worden vernietigd door de Raad bij arresten nrs. X en X van 7 maart 2025.

Op 20 februari 2026 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker en wordt het beschermingsverzoek van verzoekster opnieuw afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 24 februari 2026 aan verzoekers aangetekend worden verzonden.

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Armeens staatsburger, afkomstig uit Etchmiadzin (Armenië), waar u samen met uw vrouw en kinderen woonde. U verliet Armenië een eerste maal in 2008 omwille van de problemen die u kende vanwege uw toenmalige steun aan de oppositie, die naar aanleiding van het resultaat van de presidentsverkiezingen in Armenië op 19 februari 2008 protestacties hield. Uw steun bestond uit het uitvoeren van opdrachten, die u kreeg van onder andere de leider van E., M. G., voor wiens bedrijf u werkte. U vervoerde onder meer mensen van Etchmiadzin naar Yerevan, waar protestacties werden georganiseerd. Zo ook op de avond van 1 maart 2008. Na 1 maart 2008 werd u drie keer door de politie van Etchmiadzin meegenomen naar het politiebureau. Daar werd u geslagen, en werd u gevraagd om valselijk te verklaren dat de mannen, die u op bevel van G. op 1 maart naar de betoging in Yerevan had gebracht, gewapend waren geweest. Deze mannen zouden tijdens de betoging op de politie geschoten hebben. U weigerde dit telkens omdat u niet wist of die mannen inderdaad gewapend waren. U was bovendien bang voor de reactie van G. als die te weten zou komen dat u dergelijke dingen aan de politie zou verklaard hebben. Op 15 maart 2008 werd u 's nachts van thuis meegenomen door de politie van Etchmiadzin. Zij brachten u naar het politiebureau, waar mensen van de politie van Yerevan aanwezig waren. Ook de politie van Yerevan wilde u verplichten om valse verklaringen af te leggen over de mannen die u op 1 maart 2008 op bevel van G. naar de betoging had gebracht. Aanvankelijk weigerde u dit opnieuw. Daarop bedreigde men u en zei men u dat u zelf beschuldigd zou worden van het schieten op de politie als u bleef weigeren. U zou dan een gevangenisstraf van 8 à 10 jaar riskeren. U werd ook hard geslagen gedurende de zeven dagen dat u op het politiebureau werd vastgehouden. Uiteindelijk zei u dat u bereid was om de gevraagde verklaringen af te leggen, maar dat u daarvoor tijd nodig had. U werd vrijgelaten, maar uw intern paspoort werd ingehouden en men zei dat u nog opgebeld zou worden. U vluchtte echter onmiddellijk naar Abovyan (Armenië), waar uw zus woonde en dook daar onder. Nog diezelfde nacht kreeg uw echtgenote bezoek van mensen van G., die al op de hoogte waren van wat de politie van u had geëist. Ze bedreigden haar en zeiden dat u die verklaringen niet mocht afleggen als u geen problemen wilde. Later bezochten ook politieagenten uw echtgenote. U bleef gedurende enkele dagen bij uw zus en reisde van daar per auto naar Georgië. Vanwege het conflict met Rusland steeg de spanning in Georgië en besloot u Georgië te verlaten. U reisde uiteindelijk naar België, waar u op 22 december 2008 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische instanties. Uw vrouw reisde u later achterna, maar diende zelf geen verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Uw eerste verzoek werd door het CGVS op 28 juli 2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest van 23 november 2009. U tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State, maar keerde uiteindelijk rond de jaarwisseling van 2010 naar 2011 samen met uw vrouw naar Armenië terug. In november 2011 verliet u Armenië echter opnieuw omdat uw problemen in Armenië nog steeds niet opgelost waren en u ter zake nog steeds een vrees koesterde. Samen met uw vrouw kwam u naar België, waar u sindsdien onafgebroken gevestigd bleef.
In 2015 kreeg u een infarct als gevolg waarvan u even klinisch dood was. De dokters konden u uiteindelijk reanimeren, maar u heeft nog steeds medische zorgen nodig. Naar aanleiding van dit infarct diende u meerdere medische en humanitaire regularisatieaanvragen in. Uiteindelijk werden deze echter geweigerd omdat uw aandoening ook in Armenië behandeld kan worden. Ook de aanvragen van uw vrouw ter zake werden steeds geweigerd. Daarom besloten jullie om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 3 augustus 2023 vroeg u zodoende voor de tweede keer om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten, uw vrouw voor de eerste keer. Jullie kunnen immers niet naar Armenië terugkeren

omwille van jullie medische toestand. Zelf heeft u nog steeds medische opvolging nodig na uw infarct. Uw vrouw wordt actueel behandeld tegen kanker. Jullie hebben bovendien niets meer om naar terug te keren in Armenië. Jullie huis is er ondertussen onbewoonbaar en u zal in Armenië geen werk kunnen vinden. Bovendien is de situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan actueel nog steeds zeer gespannen. Indien er oorlog uitbreekt, zal u opnieuw moeten gaan strijden. Niemand kan u tot slot garanderen dat u bij terugkeer naar Armenië niets meer zal overkomen omwille van de problemen naar aanleiding waarvan u uw land destijds ontvlucht bent.

Ter staving van uw huidige, tweede verzoek om internationale bescherming legde u uw Armeens paspoort en rijbewijs neer.

Op 19 juli 2024 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 7 maart 2025 in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter vernietigd omdat de hoorplicht in hoofde van uw vrouw geschonden werd en dit ook een impact had op de beoordeling van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij de DVZ gaf u aan dat uw gezondheidstoestand niet goed was. In 2015 was u even klinisch dood en u moet nog om de 6 maanden op controle voor uw hart en benen (Verklaring VV, nr. 13). In het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ haalde u echter geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. U legde evenmin enig medisch stuk neer om uw verklaringen over uw gezondheidstoestand te staven. Bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS stelde u zich fysiek en mentaal in staat te voelen om het interview te volbrengen (CGVS, p. 2). U maakte geen melding van enig probleem, noch tijdens het onderhoud, noch na afloop ervan (CGVS, p. 17). U stelde terloops wel dat uw geheugen niet meer al te best is omdat u in België een infarct gehad heeft (CGVS, p. 5). U liet echter na om deze verklaring te staven met enig medisch stuk. U maakte ook niet in aannemelijk hoe uw gezondheidstoestand en de door u ingeroepen geheugenproblemen een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In de mate dat u uw huidige verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoek hebt uiteengezet, dient vooreerst te worden benadrukt dat uw vorige verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw verklaringen in het kader van uw huidige, tweede verzoek blijkt dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat u er niets hebt om naar terug te keren. Het huis dat u er nog bezit, is onbewoonbaar. U zou er geen werk kunnen vinden en zodoende geen geld kunnen verdienen om uw medicijnen te bekostigen. Bovendien is de situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan actueel nog steeds zeer gespannen. Indien er

oorlog uitbreekt, zal u opnieuw moeten gaan strijden. Niemand kan u tot slot garanderen dat u bij terugkeer naar Armenië niets meer zal overkomen omwille van de problemen naar aanleiding waarvan u uw land destijds ontvlucht bent (CGVS, p. 7, 13-15).

Waar u verklaarde dat u nog steeds een vrees koestert ten aanzien van Armenië omwille van de problemen naar aanleiding waarvan u het land destijds ontvlucht bent, meer bepaald problemen met generaal M. en zijn entourage (CGVS, p. 7), moet worden beklemtoond dat u deze problemen reeds inriep in het kader van uw eerste verzoek en dit verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter opnieuw verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ter zake worden bovendien verder ondermijnd door de laattijdigheid van uw verzoek op dit punt. U verliet Armenië na uw terugkeer immers reeds opnieuw eind 2011 omwille van diezelfde problemen (CGVS, p. 5, 6), maar wachtte nog tot augustus 2023 om een nieuw verzoek om internationale bescherming aanhangig te maken. U kon hiervoor geen verschoonbare verklaring geven. Het feit dat u in 2015 een infarct kreeg en u naar aanleiding hiervan eerst verschillende medische/humanitaire verblijfsprocedures doorliep, echter zonder het verhoopte resultaat (CGVS, p. 6, 12, 16), volstaat niet om deze laattijdigheid te verschonen. U keerde immers al eind 2011 naar België terug (CGVS, p. 5). Indien u daadwerkelijk vreesde voor uw leven en/of fysieke integriteit vanwege uw problemen met generaal M. en zijn gevolg, kon dan ook redelijkerwijze van u verwacht worden dat u onmiddellijk na uw terugkeer naar België een nieuw verzoek om internationale bescherming aanhangig zou maken. Temeer omdat u in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend en u zodoende bekend was met de procedure ter zake. U kon voorts geen enkele aannemelijke verklaring geven voor de laattijdigheid van uw huidige verzoek (CGVS, p. 16). Daar komt nog bij dat u zich bij het CGVS opmerkelijk genoeg de familienaam van de generaal met wie u destijds problemen had niet meer kon herinneren (CGVS, p. 7), terwijl u hem bij de DVZ wel vermeldde (Verklaring DVZ, nr. 17). De door u terloops vermelde geheugenproblemen als gevolg van uw infarct in 2015 kunnen hiervoor geen afdoende verklaring bieden aangezien u deze problemen met geen enkel objectief stuk staafde. Bij de DVZ stelde u trouwens ook uitdrukkelijk dat uw problemen in Armenië niet meer actief zijn omdat de generaal in kwestie, M. G., ondertussen gestorven is (Verklaring DVZ, nr. 17). Bij het CGVS stelde u dan weer uitdrukkelijk dat er nog niets veranderd is in Armenië en uw problemen van destijds wel nog actueel zijn en u nog steeds een vrees koestert omwille van deze problemen bij terugkeer (CGVS, p. 6, 14-15). U nuanceerde vervolgens wel dat u niet weet wat u te wachten staat bij terugkeer, zelf kan u het ook niet weten, maar niemand kan garanderen dat u niets zal overkomen (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw verklaringen bij de DVZ, bevestigde u dat de generaal overleden is, maar wierp op dat u niet kon zeggen dat de problemen niet meer zouden bestaan omdat u al 12 jaar weg bent uit Armenië (CGVS, p. 15), wat andermaal in strijd is met uw uitdrukkelijke verklaring bij de DVZ dat uw problemen niet meer actief zijn. Dergelijke volatiele verklaringen bevestigen slechts de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

In beroep voerde uw advocaat nog aan dat de problemen van uw zoon S. en zijn echtgenote, omwille waarvan uw zoon naar de VSA vluchtte, een nieuw element vormden betreffende uw vrees ten aanzien van Armenië. De registratie van uw zoon in de VSA dateert van 31/10/2022 (zie verzoekschrift d.d. 1/8/2024, p. 4). Opvallend genoeg haalde u dit element zelf nooit aan, noch bij de DVZ, noch bij het CGVS, wat reeds ernstige twijfels oproept. Hoe dan ook vroeg u pas 9 maanden later opnieuw om internationale bescherming, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat uw verzoek niet laattijdig zou zijn. Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt bovendien dat de problemen die uw zoon zou hebben gekend omwille van uw problemen niet de concrete aanleiding waren voor zijn vertrek uit Armenië (CGVS vrouw, p. 16). Daarenboven speelden er zich in de loop der jaren ook verschillende andere incidenten af met uw belagers waarvan jullie naasten het slachtoffer werden. Uw vrouw verwees ter zake naar de moord op uw beste vriend, genaamd G. A. (zie antwoord VOI, nr. 3 en CGVS vrouw, p. 11). Ze haalde tevens een incident aan waarbij uw neef, S. A., in elkaar geslagen werd omdat hij zich kandidaat stelde bij de verkiezingen, 8 à 9 jaar geleden. Toen jullie dit vernamen, veroorzaakte dit bij jullie veel stress (CGVS, p. 11). In de zomer van 2018 werd tot slot een ander familielid van u doodgestoken door de mannen van G. (zie antwoord VOI, nr. 4 en CGVS, p. 11). Uw zoon werd tot slot ook door de zonen van M. G. in elkaar geslagen omwille van uw problemen ergens in de loop van de jaren 2010. Zelf vernam uw vrouw hierover iets meer dan 10 jaar geleden. Uw zoon werd in diezelfde periode ook lastiggevallen door de mensen van G. die wilden weten waar u zich bevond (CGVS, p. 14-16). Gelet op deze veelheid aan feiten die een impact hadden op uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Armenië kon redelijkerwijze verwacht worden dat u veel eerder om internationale bescherming zou hebben gevraagd. Zodoende is uw verzoek om internationale bescherming weldegelijk extreem laattijdig. Het feit dat u zelf geen melding maakte van deze incidenten tast de ernst en geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees trouwens slechts verder aan.

Wat betreft uw verklaringen dat u niet naar Armenië zou kunnen terugkeren omwille van uw medische toestand - u heeft in 2015 een infarct gehad, waarna u tijdelijk klinisch dood was en als gevolg waarvan u nog

steeds medische opvolging en medicijnen nodig heeft (Verklaring VV, nr. 13, 17 – CGVS, p. 13, 14)-, zij erop gewezen dit motief geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend medische problemen. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. U verklaarde dat u in Armenië geen medische zorgen zou krijgen en hier in België wel. In Armenië zou u ter zake niet op hulp van uw autoriteiten kunnen rekenen omdat dat in Armenië niet bestaat en alles in Armenië geld kost (CGVS, p. 13-14). Vooreerst is dit slechts een blote bewering die u met geen enkel objectief stuk onderbouwde. Daarenboven zij erop gewezen dat uit het loutere feit dat u in Armenië zou moeten betalen voor gezondheidszorg bezwaarlijk geconcludeerd kan worden dat de Armeense autoriteiten, met de middelen waarover ze beschikken, de intentie zouden hebben om burgers redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Tot slot stelde u dat u in Armenië niet in staat zou zijn zelf medicijnen te kopen omdat u daarvoor niet over voldoende financiële middelen zou beschikken omdat u in Armenië geen werk zou kunnen vinden (CGVS, p. 13). Ook dit is slechts een blote bewering. U gaf aan in Armenië geen werk te zullen kunnen vinden omwille van de slechte algemene economische situatie. Als gevolg daarvan vinden zelfs jongeren actueel geen werk in Armenië, laat staan een 63-jarige zoals u (CGVS, p. 13). Ook op dit vlak zou u niet op de hulp van uw autoriteiten kunnen rekenen, aldus uw verklaringen. Voor zover u al een uitkering zou kunnen krijgen in Armenië, zal die immers onvoldoende zijn om de kosten voor uw medicijnen te dekken (CGVS, p. 14). Ongeacht het feit dat ook dit blote beweringen zijn, kan hieruit bezwaarlijk de intentie van de Armeense autoriteiten worden geconcludeerd om, met de middelen waarover de autoriteiten beschikken, burgers redelijke tewerkstelling en levensomstandigheden te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. Hierin kan zodoende geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden gevonden. Bijgevolg dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Vervolgens riep u in dat u niet naar Armenië kan terugkeren omdat u er niets meer heeft. Het huis dat u er nog bezit, is onbewoonbaar (CGVS, p. 13, 15). Ook uw werk, uw vrienden, uw medische opvolging, alles is hier (CGVS, p. 13, 14). U maakte echter niet aannemelijk waarom u in Armenië niet opnieuw een leven zou kunnen opbouwen. U verklaarde in Armenië geen werk te kunnen vinden omwille van de algemene economische situatie (CGVS, p. 13). Zoals hierboven reeds gemotiveerd, maakte u op dit punt geen intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit aannemelijk. Hetzelfde geldt voor de medische zorgen die u in België geniet (cfr. supra) en het feit dat uw huis in Armenië onbewoonbaar zou zijn, wat slechts een blote bewering is. Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat u in Armenië ook nog familie heeft, meer bepaald een broer en een dochter (CGVS, p. 6 – CGVS vrouw, p. 5, 7), met wie u nog steeds contact onderhoudt (Verklaring VV, nr. 22 - CGVS, p. 6). Uw vrouw heeft er ook nog een zus (CGVS, vrouw, p. 7). Uit het geheel aan beschikbare elementen kunnen dan ook geen zwaarwegende gronden worden geconcludeerd om aan te nemen dat u bij terugkeer naar Armenië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Tot slot verwees u ter staving van uw verzoek naar de blijvende gespannen situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan en de oorlogstoestand (verklaring VV, nr. 17). Ook dit motief kan de kans op internationale bescherming in uw hoofde niet aanzienlijk vergroten. Zoals u zelf aangaf (CGVS, p. 15), is er actueel geen sprake van een oorlogssituatie. Welnu, een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Daarenboven vreest u in geval er toch oorlog zou uitbreken, te zullen moeten meevechten (CGVS, p. 15). Gelet op uw medische toestand kan dit geenszins a priori worden aangenomen. Hierop gewezen, stelde u dat jullie een klein volk zijn en iedereen in geval van oorlog moet gaan en er geen rekening wordt gehouden met het feit of je al dan niet ziek bent (CGVS, p. 15), wat andermaal slechts een blote bewering is en geenszins volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Wat de algemene veiligheidssituatie betreft, zij benadrukt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave--van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de

spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

***Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt**. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.*

*Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan **momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag**. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).*

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Etchmiadzin komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

*In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties**.*

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).*

Volledigheidshalve zij nog aangestipt dat u bij de DVZ aangaf in België in 2020 deelgenomen te hebben aan een betoging omwille van de toenmalige oorlog in Armenië (Verklaring VV, nr. 18). Bij het CGVS stelde u echter dat u in België sinds uw terugkeer in 2011 nooit uw mening heeft geuit over de situatie in Armenië en ontkende in eerste instantie zelfs dat u had deelgenomen aan een betoging. Uiteindelijk gaf u aan de vraag verkeerd begrepen te hebben en zei dat u eenmalig had deelgenomen aan een demonstratie in Brussel met als doel de overheid ertoe op te roepen de toenmalige oorlog tussen Azerbeidzjan en Armenië te stoppen (CGVS, p. 8-9). Omwille van uw deelname aan deze betoging heeft u echter nooit enig probleem gekend, noch met uw autoriteiten, nog met andere burgers (CGVS, p. 9). Zodoende kan ook dit element de kans op internationale bescherming in uw hoofde niet aanzienlijk vergroten.

De door u ter staving van uw huidige verzoek neergelegde documenten, uw Armeens paspoort en rijbewijs, zijn evenmin van dien aard dat ze de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk kunnen vergroten. Deze documenten bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(…)"

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"*(…)*
A. Feitenrelaas

U verklaarde een Armeens staatsburger van Armeense origine te zijn, geboren op 26 maart 1967 in de stad Etchmiadzin. U bent sinds 1987 officieel gehuwd met H. S. (O.V. x.xxx.xxx).

U kwam in 2007 naar België omdat u het gehad had met het leven in Armenië omdat het land corrupt was. U slaagde er immers niet in werk te vinden aangezien u eerst moest betalen om ergens aan de slag te gaan. In 2008 reisde uw man u naar België achterna omdat hij ernstige politieke problemen kende in Armenië. Omwille van deze problemen vroeg uw man op 22 december 2008 een eerste maal asiel bij de Belgische autoriteiten. Zelf diende u toen geen asielaanvraag in. In het kader van de eerste asielaanvraag van uw man besloot het CGVS op 28 juli 2009 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep bevestigd bij arrest van 23 november 2009. Uw man tekende geen verder beroep aan bij de Raad van State. Jullie bleven in België tot december 2011 en keerden daarna gedwongen kort naar Armenië terug. Op 6 mei 2012 kwamen jullie vervolgens reeds opnieuw naar België. Op 3 augustus 2023 diende uw man een tweede verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Zelf diende u die dag uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. U kon immers niet naar Armenië terugkeren omdat de politieke toestand er actueel slecht is en uw man er eerder reeds politieke problemen kende. Er kon ook elk moment oorlog uitbreken. U had voorts geen idee hoe u in Armenië zou moeten leven en werken bij terugkeer. Jullie hebben er immers niets meer. Tot slot was uw man ziek en vocht u zelf tegen kanker.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw huwelijksakte, Armeens paspoort, 3 Belgische medische stukken, een usb-stick met daarop 2 videofragmenten en 2 documenten van uw zoon in Amerika neer.

Op 19 juli 2024 werden uw eerste verzoek en het tweede verzoek van uw man door het CGVS afgewezen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde deze beslissingen in beroep bij arrest van 7 maart 2025 omdat de hoorplicht in uw hoofde geschonden werd.

Op 29 januari 2029 werd u bijgevolg gehoord op de kantoren van het CGVS. Ter staving van uw verzoek legde u die dag bijkomende documenten neer: een medisch attest uit België en een document betreffende de procedure van uw zoon in Amerika.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke

steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u nog steeds behandeld wordt voor kanker en u ook artrose heeft, waarvoor medische opvolging gepland is (CGVS, p. 2-3). U maakte geen melding van concrete noden en stelde dat u uw best zou doen om het onderhoud af te leggen. Op de vraag of de protection officer iets kon doen om het verloop van het onderhoud voor u makkelijker te maken, stelde u het niet te weten (CGVS, p. 3). Uit het door u neergelegde medische attest d.d. 13/1/2026 blijkt dat uw medische behandeling tijdelijk een impact kan hebben op uw energieniveau en uw concentratie. Wat de concrete impact hiervan zou kunnen zijn op uw functioneren, wordt echter niet gespecifieerd. Zelf wist u niet of, dan wel hoe uw medische toestand het onderhoud zou beïnvloeden (CGVS, p. 3). Doorheen het onderhoud bleek u in staat de u gestelde vragen te begrijpen en hierop passende antwoorden te formuleren. Toen u naar aanleiding van een hoestbui aangeboden werd om een pauze te nemen, weigerde u dit (CGVS, p. 13). U maakte geen melding van enig probleem tijdens het onderhoud, noch na afloop ervan (CGVS, p. 18-19). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U kan niet naar Armenië terugkeren omdat u er geen woonst heeft, u en uw man ziek zijn en u nog steeds vreest voor nieuwe problemen bij terugkeer omwille van de problemen van uw man met M. G. destijds (CGVS, p. 10).

U slaagde er niet in een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken

Vooreerst zij aangestipt dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees bij terugkeer naar Armenië reeds danig ondermijnd worden door de extreme laattijdigheid van uw verzoek. U verblijft immers reeds sinds 2012 in België. U kwam trouwens al een eerste keer naar België in 2007 en verbleef hier tot december 2011 (Verklaring DVZ, nr. 10), maar keerde daarna samen met uw man naar Armenië terug, vrijwillig aldus uw man (CGVS man, nr. 4-5), gedwongen volgens u (CGVS, p. 4, 18). Wat er ook van zij, in mei 2012 kwam u opnieuw naar België (Verklaring DVZ, nr. 10, 33). Pas op 3 augustus 2023 vroeg u echter een eerste maal om internationale bescherming in België. U kon geen aannemelijke verklaring bieden voor deze extreme laattijdigheid. U moest zelfs toegeven dat u geen antwoord had op de vraag waarom u 11 jaar gewacht had om internationale bescherming aan te vragen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Uw man argumenteerde ter zake in uw hoofde dat jullie ervan uitgingen dat het niet echt hoefde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat jullie samen al een humanitaire regularisatieaanvraag hadden ingediend en jullie hoopten dat jullie net als iedereen uiteindelijk geluk zouden kennen. Jullie regularisatieaanvragen werden echter telkenmale afgewezen (CGVS man, p. 12). Zelf haalde u later ook aan dat u pas asiel vroeg omdat jullie telkens negatieve beslissingen kregen in het kader van andere procedures (CGVS, p. 9, 18). Deze verklaring volstaat geenszins om dergelijke laattijdigheid te verschonen. Van iemand die internationale bescherming inroept omdat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade koestert, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk kenbaar maakt. Het feit dat u nog een andere verblijfsprocedure had lopen, doet hier geen afbreuk aan. Temeer omdat uw man in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend en jullie zodoende op de hoogte waren van het belang en het verloop van deze procedure. U voerde ook nog aan dat u naliet eerder asiel te vragen uit angst omdat jullie eerder al gedwongen teruggestuurd werden (CGVS, p. 18). Deze argumentatie is evenmin afdoende aangezien u nooit een officiële verblijfsstatus had in België (CGVS, p. 5) en u hierdoor bijgevolg net meer kans liep om gedwongen teruggestuurd te worden. Hierop gewezen, verwees u andermaal naar de andere procedures die u had doorlopen en waarvan u hoopte dat ze uiteindelijk een goedkeuring zouden opleveren (CGVS, p. 18), wat onafdoende is (cfr. supra).

Uw advocate voerde in beroep in dit verband nog aan dat uw zoon, die Armenië ontvluchtte uit vrees voor vervolging, pas op 31 oktober 2023 in de VSA werd geregistreerd en jullie verzoek om internationale bescherming al dateert van 3 augustus 2023 (zie verzoekschrift d.d. 14/8/2024, p. 3-4). Deze argumentatie volstaat evenmin. Uw zoon vertrok immers al in 2022 naar Amerika, zoals uw advocaat trouwens zelf aanstipte elders in haar verzoekschrift (zie verzoekschrift d.d. 14/8/2024, p. 2, 4), en u was hiervan ook al in de zomer van 2022 op de hoogte (CGVS, p. 6). Ook uit de door u neergelegde stukken betreffende de procedure van uw zoon blijkt dat hij op 14/11/2022 al geregistreerd was in de VS, met andere woorden bijna 9 maanden voor uw verzoek in België. De problemen van uw man waren bovendien niet de concrete aanleiding voor zijn vertrek, wel de oorlog in Oekraïne en het feit dat hij de zinloze oorlog beu was, onder meer ook de oorlog in Armenië in 2020. Voor zijn vertrek in 2022 kende uw zoon geen concrete problemen meer omwille van de problemen van uw man (CGVS, p. 16). Daarenboven speelden er zich in de loop der jaren ook verschillende andere incidenten af met de belagers van uw man waarvan jullie naasten het slachtoffer werden. U verwees ter zake naar de moord op de beste vriend van uw man, genaamd G. A. (zie antwoord VOI, nr. 3 en CGVS, p. 11). U haalde tevens een incident aan waarbij de neef van uw man, S. A., in

elkaar geslagen werd omdat hij zich kandidaat stelde bij de verkiezingen, 8 à 9 jaar geleden. Toen jullie dit vernamen, veroorzaakte dit bij jullie veel stress (CGVS, p. 11). In de zomer van 2018 werd tot slot een ander familielid van uw man doodgestoken door de mannen van G. (zie antwoord VOI, nr. 4 en CGVS, p. 11). Uw zoon werd tot slot ook door de zonen van M. G. in elkaar geslagen omwille van de problemen van zijn vader ergens in de loop van de jaren 2010. Zelf vernam u hierover iets meer dan 10 jaar geleden. Hij werd in diezelfde periode ook lastiggevallen door de mensen van G. die wilden weten waar zijn vader zich bevond (CGVS, p. 14-16). Gelet op deze veelheid aan feiten die een impact hadden op uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Armenië kon redelijkerwijze verwacht worden dat u veel eerder om internationale bescherming zou hebben gevraagd. Zodoende is uw verzoek om internationale bescherming weldegelijk extreem laattijdig.

Aangaande uw verwijzing naar de politieke problemen van uw man destijds (zie Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - antwoord VOI d.d. 25/6/2024 – CGVS, p. 10, 17) moet worden opgemerkt dat uw man deze problemen ook inriep in het kader van zijn beide eigen verzoeken om internationale bescherming. Dienaangaande oordeelde ik dat dit motief in zijn hoofde geen aanleiding kon geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van deze problemen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw man, H. S. (O.V. x.xxx.xxx), werden genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissingen. Zijn eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. In het kader van zijn huidige, tweede verzoek bracht uw man geen elementen aan die een ander licht konden werpen op de eerdere beoordeling en beslissing. De beslissing in het kader van zijn huidige, tweede verzoek luidt ter zake als volgt:

[…]

Zelf bracht u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen ombuigen. U kon uw persoonlijke vrees omwille van de problemen van uw man niet concretiseren (CGVS, p. 10). Ook u kon geen concrete elementen aanreiken waaruit blijkt dat de problemen van uw man nog actueel zijn. U kwam niet verder dan dat zijn belagers mensen zijn uit dezelfde stad die jullie kennen (CGVS, p. 10). U verwees ook naar de incidenten uit het verleden die G. en zijn gevolg op hun geweten zouden hebben, meer bepaald de moord op de beste vriend van uw man en op een ver familielid van uw man en de slagen en verwondingen die werden toegebracht aan de neef van uw man in 2018 (CGVS, p. 10-12). U moest echter toegeven dat geen van deze gebeurtenissen eigenlijk verband hield met de problemen van uw man zelf, maar ze wel gepleegd werden door de personen met wie ook uw man problemen had (CGVS, p. 11-12). Het feit dat uw man zelf geen melding maakte van deze incidenten in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming onderstreept dit slechts.

Hetzelfde geldt voor de zogenaamde ongelukken waarvan uw zoon het slachtoffer zou zijn geweest in Armenië en het feit dat hij er gevolgd werd, waardoor hij het gevoel had dat hij in gevaar verkeerde en naar de VSA vluchtte (zie antwoord VOI d.d. 25/6/2024). Uw eigen verklaringen waren op dit punt trouwens erg vaag. U kon immers slechts vermoeden dat uw zoon in elkaar geslagen werd omwille van de problemen van zijn vader, maar kon dit vermoeden met geen enkel concreet element onderbouwen (CGVS, p. 12-15). Uw verklaring dat u over dit incident pas later te weten kwam en u hierover niets werd verteld (CGVS, p. 13-14), volstaat niet om uw vaagheid te verschonen. Gelet op alle andere details betreffende dit incident waarvan u wel op de hoogte was, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u ook op de hoogte zou zijn indien er daadwerkelijk een verband was tussen dit incident en de problemen van uw man. Uit de door u gegeven beschrijving van de omstandigheden van het incident kan dit ook niet ondubbelzinnig worden afgeleid. U stelde namelijk dat de daders uw zoon de weg versperden en in elkaar sloegen omdat hij weigerde te stoppen (CGVS, p. 12). Bovendien werden ook deze elementen door uw man niet ingeroepen ter staving van zijn tweede verzoek, wat des te meer twijfels doet rijzen. Uit uw latere verklaringen blijkt bovendien dat de problemen van uw man niet de concrete aanleiding voor het vertrek van uw zoon naar de VSA waren (cfr. supra). De door u neergelegde kopieën van de documenten van uw zoon veranderen hier niets aan. Ze tonen slechts aan dat uw zoon in de VSA een werktoelating heeft verkregen, 2 afspraken had bij de dienst US Immigration and Customs Enforcement en in de toekomst nog een afspraak voor een persoonlijke hoorzitting bij de rechtbank, wat hier niet betwist wordt. Deze documenten bevatten geen enkele informatie die betrekking heeft op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van Armenië. De usb-stick met daarop twee videofragmenten die u in dit verband aan het CGVS overmaakte, is evenmin van aard om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Deze twee videofragmenten betreffen getuigenissen van

derden over M. G.. In deze videofragmenten wordt uw naam of persoon echter niet vermeld. Bovendien is M. G. reeds sinds 2020 overleden (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), zodat niet kan worden ingezien wat de actuele relevantie van deze videofragmenten is.
U kan daarnaast niet naar Armenië terug omdat jullie ***er niets meer hebben*** *en u niet zou weten hoe u in Armenië zou leven en werken (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4). Jullie hebben niets in jullie land omdat jullie alles wat jullie hadden verkocht hebben om naar hier te komen (zie antwoord VOI d.d. 25/6/2024 – CGVS, p. 10). Uw man haalde dit motief ook aan in het kader van zijn eigen tweede verzoek. In dit verband stelde hij, net als u (CGVS, p. 6), dat jullie huis in Armenië onbewoonbaar is en jullie er niets meer hebben. Hij verwees ook naar de slechte algemene economische situatie in jullie herkomstland (CGVS man, p. 13, 15). Hij slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat hij er niet in staat zou zijn een nieuw leven op te bouwen. Aangezien dit motief in hoofde van uw man geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille hiervan. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, H. S. (O.V. x.xxx.xxx), werd genomen, verwijs ik graag naar de motivering ter zake in zijn beslissing. Deze luidt als volgt*

[…]
Zelf zei u dat u geen beroep zou kunnen doen op hulp van de overheid ter zake. Dit is echter slechts een blote bewering, die u noch met objectieve documenten noch met overtuigende verklaringen kon onderbouwen. U kwam niet verder dan dat u al 20 jaar in België bent en niet weet hoe de wetten in Armenië werken (CGVS, p. 10).

U kan evenmin naar Armenië terugkeren omwille van ***uw medische situatie****. U lijdt aan kanker en artrose en wordt hiervoor nog steeds behandeld (CGVS, p. 2-3). U maakte echter niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit op dit vlak. In Armenië zou u niet de nodige medische behandeling kunnen krijgen omdat u in Armenië moet betalen voor medische behandeling en u hiertoe niet de nodige middelen heeft omdat uw behandeling heel veel geld kost (CGVS, p. 16-17). Vooreerst is dit slechts een blote bewering die u met geen enkel objectief stuk onderbouwde. Daarenboven zij erop gewezen dat uit het loutere feit dat u in Armenië zou moeten betalen voor gezondheidszorg bezwaarlijk geconcludeerd kan worden dat de Armeense autoriteiten, met de middelen waarover ze beschikken, de intentie zouden hebben om burgers redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. U maakte ook niet aannemelijk waarom u niet op de hulp van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. U ontweek de vraag meermaals en moest uiteindelijk toegeven dat u niet wist waarom u uw behandeling in Armenië niet zou kunnen verderzetten en waarom u niet op de hulp van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, zoals u beweerde (CGVS, p. 16-17). Aangezien de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

Wat betreft de ***medische situatie van uw man*** *(Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 10), zij opgemerkt dat in hoofde van uw man geen nood aan internationale bescherming kon worden weerhouden omwille van zijn medische situatie. Bijgevolg kan ook in uw hoofde omwille van diezelfde reden geen nood aan internationale bescherming worden geconcludeerd. U maakte trouwens hoe dan ook niet aannemelijk hoe de medische toestand van uw man in uw hoofde aanleiding zou kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming (CGVS, p. 16). Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, H. S. (O.V. x.xxx.xxx), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die hierboven reeds werd aangehaald.*

Waar u aanvankelijk nog verwees naar de algemene slechte politieke situatie in Armenië en de nakende oorlog aldaar als belemmering voor uw terugkeer naar Armenië (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - antwoord VOI d.d. 25/6/2024), haalde u dit tijdens uw onderhoud niet langer aan als een factor die uw terugkeer in de weg zou staan. Hoe dan ook, het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw herkomstland is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming te funderen. U dient de door u ingeroepen vrees of het risico in concreto aannemelijk te maken. Deze vrees of dit risico moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees dan wel het risico ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, u reikte geen enkel concreet element aan waaruit geconcludeerd kan worden dat de algemene politieke situatie in Armenië in uw hoofde bij terugkeer naar Armenië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid

en/of fysieke integriteit. Wat de algemene veiligheidssituatie betreft, zij benadrukt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien het willekeurige geweld als gevolg van het gewapende conflict in zijn land van herkomst een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dit land of, in voorkomend geval, naar de desbetreffende regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980.

Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-- van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.

***Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt**. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.*

*Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan **momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag**. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).*

Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).

Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Etchmiadzin komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen

De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).

*In deze context zijn **angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties**.*

*Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat **de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980**, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c).*

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten, uw Armeens paspoort en huwelijksakte, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Beide documenten bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. De overige medische attesten staven slechts uw toenmalige medische toestand, die hier evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(…)"

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers twee (gedeeltelijk (zie ook *infra*)) ontvankelijke verzoekschriften hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissingen, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV 360 821, ingediend op 12 maart 2026, waarbij verzoekers worden vertegenwoordigd door advocaat F. HASOYAN, en het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV 360 826, eveneens, doch later ingediend op 12 maart 2026, waarbij verzoekers eveneens worden vertegenwoordigd door advocaat F. HASOYAN. *In casu* dient dan ook te worden verwezen naar oud artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt luidt:

"*Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften. Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften*."

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de Vreemdelingenwet ingevoegd "*Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting*" (*Parl.St.* Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve "*het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden*" (*Parl.St*. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

Met toepassing van oud artikel 39/68-2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers RvV 360 821 en RvV 360 826 van rechtswege gevoegd. Ter terechtzitting wordt op voormeld oud artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet gewezen en gesteld dat de Raad zal oordelen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, tenzij ter terechtzitting anders wordt aangegeven door verzoekers, *quod non*.

Verzoekers worden zodoende in toepassing van oud artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet geacht afstand te doen van hun verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV 360 821. De Raad zal bijgevolg enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer RvV 360 826.

3. Ontvankelijkheid beroep

3.1. De ontvankelijkheid van het beroep met betrekking tot verzoeker

3.1.1. Het beroep tegen een beslissing houdende niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming dient, krachtens oud artikel 39/57, § 1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, te worden ingediend binnen een termijn van tien dagen. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Volgens oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet begint de in § 1 van dit artikel bepaalde beroepstermijn te lopen vanaf de derde werkdag die volgt op deze waarop de brief aan de postdiensten werd overhandigd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst. De vervaldag is in de beroepstermijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt

de vervaldag verplaatst naar de eerstvolgende werkdag. Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag.

Oud artikel 51/2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf,* […] *elke kennisgeving geldig [is] wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangbewijs.*"

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de brief met de bestreden beslissing op dinsdag 24 februari 2026 aan de postdiensten werd overhandigd voor een aangetekende zending, zoals omschreven in oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, naar het adres waar verzoeker conform oud artikel 51/2 van de Vreemdelingenwet woonplaats heeft gekozen. Verzoekers betwisten dit niet en tonen het tegendeel niet aan.

Bijgevolg neemt de Raad aan dat de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing op dinsdag 24 februari 2026 op correcte, regelmatige en rechtsgeldige wijze aangetekend werd verstuurd, zoals omschreven in oud artikel 39/57, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De geldige kennisgeving doet de beroepstermijn ingaan, zodat *in casu* vrijdag 27 februari 2026 de eerste dag van de beroepstermijn is. Verzoekers tonen ook hier het tegendeel niet aan. De uiterste datum voor het indienen van het verzoekschrift was bijgevolg maandag 9 maart 2026.

Zoals de verwerende partij terecht aanvoert in haar nota met opmerkingen, is het verzoekschrift dat elektronisch werd verzonden op donderdag 12 maart 2026 bijgevolg ingediend buiten de wettelijke termijn, voor zover dit gericht is tegen de ten aanzien van verzoeker genomen bestreden beslissing.

3.1.2. Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer verzoeker aantoont dat hij wegens overmacht werd verhinderd tijdig zijn verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, *RW* 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, "*Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid)*" in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Het verzoekschrift bevat geen nadere informatie omtrent de (laat)tijdigheid van het beroep. Verzoekers dienen ook geen aanvullende nota in en verdedigen zich op dit punt derhalve niet. Zij voeren geen overmacht aan en tonen deze dus ook niet aan.

De Raad stelt dienvolgens vast dat het beroep, voor zover dit betrekking heeft op verzoeker, laattijdig en dus onontvankelijk *ratione temporis* is.

3.2. Het beroep tegen een beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dient, krachtens oud artikel 39/57, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, te worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen.

Zoals hierboven werd verduidelijkt, is de eerste dag van de beroepstermijn tegen de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing vrijdag 27 februari 2026. Het verzoekschrift dat elektronisch werd verzonden op donderdag 12 maart 2026 werd bijgevolg ingediend binnen de wettelijke termijn, voor zover dit gericht is tegen de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing.

Het beroep is ontvankelijk *ratione temporis*, voor zover dit betrekking heeft op verzoekster.

4. Gegrondheid beroep (met betrekking tot verzoekster)

4.1. Verzoekschrift

4.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoekster dat zij op onomstootbare wijze ernstige elementen naar voren heeft gebracht die door de verwerende partij werden verworpen zonder een afdoende onderzoek te hebben gevoerd. Zij betoogt verder het volgende:

"*I. Afhankelijkheid van het asielrelaas van verzoekster:*
Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal het verzoek van verzoekster in grote mate heeft beoordeeld in functie van het dossier van haar echtgenoot. Het CGVS stelt immers dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk baseert op de problemen die haar echtgenoot zou hebben ondervonden in Armenië. Het Commissariaat-generaal lijkt hieruit af te leiden dat, aangezien de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker reeds in eerdere procedures in twijfel werd getrokken, ook het verzoek van verzoekster noodzakelijkerwijze ongegrond zou zijn.
Volgens de basisprincipes van het asielrecht moet elk verzoek om internationale bescherming immers op individuele wijze worden onderzocht. Zelfs wanneer twee partners een gemeenschappelijk relaas aanvoeren, dient het Commissariaatgeneraal na te gaan in welke mate de betrokken persoon persoonlijk risico loopt bij terugkeer naar het land van herkomst. Het enkele feit dat verzoekster zich mede beroept op de problemen van haar echtgenoot kan bijgevolg niet volstaan om haar aanvraag zonder verdere individuele analyse af te wijzen.
II. Onvoldoende individuele beoordeling van verzoekster:
In de bestreden beslissing ontbreekt een grondige individuele analyse van de persoonlijke situatie van verzoekster. Het Commissariaat-generaal beperkt zich grotendeels tot het hernemen van argumenten die reeds werden gebruikt in het dossier van verzoeker, zonder voldoende aandacht te besteden aan de eigen omstandigheden van verzoekster. Nochtans had het CGVS moeten nagaan of verzoekster, los van de beoordeling van het relaas van haar echtgenoot, zelf een gegronde vrees voor vervolging kan aantonen of een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Armenië.
Het ontbreken van een dergelijke individuele beoordeling vormt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dat de administratie verplicht om elke aanvraag volledig en nauwkeurig te onderzoeken. In het bijzonder in asielzaken, waar de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker centraal staan, kan een beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op elementen die betrekking hebben op een andere persoon.
III. Gebrekkige motivering van de beslissing:
Het Commissariaat-generaal stelt dat verzoekster geen nieuwe of relevante elementen heeft aangebracht die een andere beoordeling van haar situatie zouden rechtvaardigen. Deze conclusie wordt evenwel onvoldoende gemotiveerd. Uit het dossier blijkt immers dat verzoekster verschillende documenten heeft neergelegd, waaronder documenten betreffende haar identiteit en haar huwelijk.
De bestreden beslissing verklaart echter niet op concrete wijze waarom deze documenten geen bewijswaarde zouden hebben of waarom zij geen invloed zouden kunnen hebben op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. De motivering blijft algemeen en abstract, zonder een daadwerkelijke analyse van de inhoud en de relevantie van de voorgelegde stukken. Een dergelijke motivering voldoet niet aan de vereisten van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat administratieve beslissingen afdoende moeten worden gemotiveerd.
IV. Onvoldoende analyse van de situatie in Armenië:
Het Commissariaat-generaal verwijst in zijn beslissing naar de algemene veiligheidssituatie in Armenië en stelt dat er geen sprake is van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of intern gewapend conflict. Hoewel het CGVS erkent dat er spanningen bestaan in de regio, met name in verband met het conflict rond Nagorno-Karabach, concludeert het dat deze situatie op zich geen aanleiding geeft tot het toekennen van subsidiaire bescherming.
Deze analyse blijft echter oppervlakkig en houdt onvoldoende rekening met de concrete context waarin verzoekers zich bevinden. De politieke situatie in Armenië blijft immers gekenmerkt door instabiliteit en spanningen met Azerbeidzjan. Bovendien heeft het CGVS nagelaten te onderzoeken of de persoonlijke omstandigheden van verzoekers in combinatie met deze algemene context een verhoogd risico kunnen creëren bij terugkeer naar het land van herkomst.
V. Onvoldoende onderzoek van medische elementen:
Uit het dossier blijkt dat verzoekster medische problemen heeft aangehaald en documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van haar verklaringen. Het Commissariaat-generaal beperkt zich echter tot de vaststelling dat medische problemen op zich geen grond vormen voor het toekennen van internationale bescherming. Deze redenering is te simplistisch. Het CGVS had immers moeten onderzoeken in welke mate de medische toestand van verzoekster haar situatie bij terugkeer naar Armenië kan beïnvloeden, met name wat betreft de toegang tot adequate medische zorg.
Door dit aspect niet grondig te onderzoeken, heeft het Commissariaat-generaal nagelaten om alle relevante elementen van het dossier in overweging te nemen.
VI. Gebrek aan globale beoordeling van de risico's:
Een bijkomend probleem in de bestreden beslissing is dat het Commissariaatgeneraal de verschillende elementen van het dossier afzonderlijk beoordeelt zonder rekening te houden met hun cumulatieve impact. In asielzaken moet echter worden nagegaan of de combinatie van verschillende factoren – zoals politieke

problemen, medische kwetsbaarheid en socio-economische omstandigheden – samen een reëel risico kunnen vormen voor de betrokken persoon.
In het onderhavige dossier heeft het CGVS nagelaten om deze globale beoordeling te maken. Hierdoor wordt het risico dat verzoekers mogelijk lopen bij terugkeer naar Armenië onvoldoende onderzocht.
Wat verzoeker betreft, heeft het Commissariaat-generaal het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard omdat er volgens het CGVS geen nieuwe elementen zouden zijn aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten.
Deze beoordeling is echter problematisch aangezien uit het dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk bijkomende verklaringen en documenten heeft voorgelegd.
Het CGVS lijkt deze elementen summier te hebben verworpen zonder een diepgaande analyse te maken van hun mogelijke impact op de beoordeling van het dossier.
Een dergelijke werkwijze kan niet worden beschouwd als een zorgvuldig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming.
VII. Conclusie:
Gelet op het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissingen van het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verschillende gebreken vertonen. In het bijzonder werd nagelaten om de situatie van verzoekster op individuele wijze te onderzoeken en werd de motivering van de beslissingen onvoldoende uitgewerkt.
Bovendien heeft het CGVS nagelaten om de verschillende elementen van het dossier in hun geheel te beoordelen en om een grondige analyse te maken van de persoonlijke omstandigheden van verzoekers.
VIII. Algemene politieke instabiliteit en regionale spanningen:
Ten slotte dient eveneens rekening te worden gehouden met de bredere geopolitieke en politieke context waarin verzoekers zich bevinden. Armenië wordt reeds geruime tijd geconfronteerd met een bijzonder instabiele regionale situatie, onder meer ten gevolge van het langdurige conflict met Azerbeidzjan omtrent Nagorno-Karabach en de nasleep van recente militaire confrontaties tussen beide staten. Deze spanningen hebben geleid tot een fragiele veiligheidscontext in de regio, waarbij politieke spanningen, nationalistische retoriek en veiligheidsincidenten een voortdurende bron van onzekerheid vormen.
Daarnaast wijzen verschillende internationale rapporten op toenemende spanningen binnen de Armeense samenleving zelf, waaronder druk op bepaalde religieuze en maatschappelijke actoren. In dergelijke context kan niet worden uitgesloten dat bepaalde individuen of groepen disproportioneel worden geviseerd of onder druk worden geplaatst.
Voorts kan niet worden voorbijgegaan aan de bijzonder vijandige retoriek die regelmatig wordt gehanteerd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten ten aanzien van Armeniërs. Zo heeft president Ilham Aliyev in het verleden herhaaldelijk verklaringen afgelegd waarin Armeniërs op uiterst denigrerende wijze worden voorgesteld en gedehumaniseerd. Dergelijke retoriek draagt bij tot een klimaat van vijandigheid en verhoogt het risico op discriminatie, vervolging of geweld ten aanzien van Armeniërs in de bredere regio.
Hoewel deze elementen op zichzelf mogelijk niet volstaan om automatisch internationale bescherming toe te kennen, vormen zij wel degelijk relevante contextuele factoren die het Commissariaat-generaal in zijn beoordeling had moeten betrekken. De combinatie van regionale spanningen, politieke instabiliteit en vijandige retoriek ten aanzien van Armeniërs vormt immers een bijkomend element dat de kwetsbaarheid van verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst kan versterken.
Gelet op het voorgaande berust de beslissing op een onvolledig onderzoek, een foutieve rechtsopvatting en een gebrekkige motivering, zodat zij niet in stand kan blijven.
Uit recente en objectieve informatie blijkt dat de spanningen tussen de Armeense autoriteiten en vertegenwoordigers van de Armeens-Apostolische Kerk de voorbije jaren aanzienlijk zijn toegenomen en dat meerdere hooggeplaatste religieuze leiders daadwerkelijk werden gearresteerd of strafrechtelijk vervolgd. Deze evolutie ondergraaft de stelling dat er geen risico zou bestaan voor personen met een religieus profiel of religieuze betrokkenheid in Armenië.
Zo werd aartsbisschop Bagrat Galstanyan, een prominente religieuze leider en bisschop van het bisdom Tavush, in juni 2025 gearresteerd in het kader van beschuldigingen met betrekking tot een vermeende poging tot omverwerping van de regering. Hij was een centrale figuur in protestbewegingen tegen politieke beslissingen van de overheid en verbleef gedurende langere tijd in voorlopige hechtenis. Eveneens in juni 2025 werd aartsbisschop Mikael Ajapahyan, het hoofd van het bisdom Shirak, gearresteerd en later veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens uitlatingen die door de autoriteiten werden geïnterpreteerd als oproepen tot regimeverandering. Daarnaast werd bisschop Mkrtich Proshyan in oktober 2025 gearresteerd samen met meerdere geestelijken uit zijn bisdom naar aanleiding van strafrechtelijke onderzoeken met politieke dimensies.
Verder vonden er in oktober 2025 grootschalige politieacties plaats waarbij meerdere priesters en kerkelijke functionarissen werden opgepakt tijdens invallen in kerkelijke gebouwen, wat wijst op een bredere repressieve aanpak ten aanzien van religieuze structuren. In december 2025 werd bovendien aartsbisschop Arshak Khachatryan gearresteerd en in voorlopige hechtenis geplaatst. Volgens verschillende bronnen werden sinds 2024 in totaal een vijftiental geestelijken, waaronder meerdere bisschoppen, gearresteerd of strafrechtelijk vervolgd, terwijl ook andere religieuze leiders te maken kregen met reisbeperkingen of gerechtelijke onderzoeken. Zelfs de Catholicos Karekin II, het hoogste hoofd van de Armeens-Apostolische

Kerk, werd geconfronteerd met een strafrechtelijk onderzoek en beperkingen van zijn bewegingsvrijheid, hetgeen het uitzonderlijke karakter van de spanningen tussen staat en kerk onderstreept.
Hoewel de Armeense autoriteiten deze maatregelen formeel kaderen binnen strafrechtelijke onderzoeken, kan niet worden voorbijgegaan aan de politieke en maatschappelijke context waarin deze feiten plaatsvinden. Het patroon van arrestaties van religieuze leiders die zich kritisch uitlaten over overheidsbeleid of betrokken zijn bij maatschappelijke mobilisatie wijst op een verhoogd risico voor personen die zichtbaar verbonden zijn met religieuze structuren of die religieuze overtuigingen combineren met maatschappelijke of politieke standpunten. In dergelijke omstandigheden kan ook een persoon die zelf geen prominente positie bekleedt, maar afkomstig is uit een religieus milieu of een religieuze roeping heeft, in de perceptie van de autoriteiten of van derden worden geassocieerd met oppositie of dissidentie.
Bovendien dient te worden benadrukt dat vervolgingsrisico niet noodzakelijk beperkt is tot formele arrestaties.

De aanwezigheid van repressieve maatregelen tegen religieuze leiders kan een ruimer klimaat van druk, intimidatie en zelfcensuur creëren voor geestelijken en gelovigen. Personen die kritiek uiten op het beleid, zich publiek positioneren in religieuze kwesties of behoren tot netwerken rond de kerk kunnen hierdoor een verhoogd risico lopen op controle, ondervraging, vervolging of andere vormen van ernstige schade. Dit geldt des te meer in een context waarin politieke spanningen, veiligheidskwesties en religieuze mobilisatie met elkaar verweven zijn.
Gelet op deze elementen kan niet worden volgehouden dat er geen risico zou bestaan voor geestelijken of personen met een religieuze profilering in Armenië. De arrestaties van meerdere hooggeplaatste religieuze leiders tonen integendeel aan dat de autoriteiten bereid zijn om strafrechtelijke instrumenten in te zetten tegen religieuze actoren in een politiek geladen context. Dit creëert een objectieve basis voor een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade bij terugkeer, in het bijzonder voor personen die zelf religieus actief zijn of nauw verbonden zijn met religieuze instellingen.
Ten slotte ontbreekt een grondige analyse onder artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet. Zelfs indien geen vervolging in conventionele zin zou worden aangenomen, kunnen bedreigingen door criminele netwerken gecombineerd met een gespannen religieuze en politieke context een reëel risico op ernstige schade vormen.
Het CGVS heeft in casu nagelaten deze cumulatieve risico-analyse uit te voeren.
Gelet op het voorgaande berust de bestreden beslissing opnieuw op een onvolledig onderzoek, een foutieve beoordeling van de geloofwaardigheid en een gebrekkige motivering, zodat zij niet in stand kan blijven.
Het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in Armenië, en meer bepaald in Erevan, niet voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet omdat het gewapende geweld tussen Armenië en Azerbeidzjan beperkt zou zijn tot grensgebieden en van lage intensiteit. Deze beoordeling berust evenwel op een te enge en statische interpretatie van de beschikbare informatie en houdt onvoldoende rekening met de dynamische en fragiele aard van de veiligheidssituatie in de regio.
Vooreerst dient te worden benadrukt dat artikel 48/4, §2, c) niet vereist dat het gehele grondgebied van een land getroffen wordt door intens willekeurig geweld. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Elgafaji-doctrine) moet een beoordeling plaatsvinden waarbij zowel het algemene geweldsniveau als de individuele omstandigheden worden betrokken. Het CGVS beperkt zich echter tot een geografische redenering door te stellen dat verzoeker afkomstig is uit Erevan en dus niet uit een grensregio, zonder te onderzoeken of de nationale veiligheidssituatie, mobilisatie-risico's, interne verplaatsingen of escalatiepotentieel alsnog een reëel risico kunnen creëren.
Daarnaast is de conclusie dat de geopolitieke situatie "stabiel" zou zijn onvoldoende onderbouwd en speculatief. De recente geschiedenis van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan toont juist een patroon van plotse escalaties na periodes van relatieve rust, zoals in 2020, 2022 en 2023. Het bestaan van diplomatieke verklaringen of akkoorden sluit een hernieuwde escalatie niet uit, zeker in een regio waar territoriale geschillen structureel onopgelost blijven. Een toekomstgerichte risicoanalyse (die volgens vaste rechtspraak vereist is) ontbreekt in de motivering.
Bovendien miskent het CGVS dat zelfs geweld dat geografisch geconcentreerd is, nationale gevolgen kan hebben. Spanningen aan de grens kunnen leiden tot mobilisaties, veiligheidsmaatregelen, economische ontwrichting en algemene instabiliteit die ook burgers buiten de onmiddellijke conflictzone treffen. Het CGVS onderzoekt niet of verzoeker, gelet op zijn profiel, blootgesteld kan worden aan dergelijke indirecte risico's, noch of interne bescherming of hervestiging realistisch en veilig zou zijn.
Het argument dat het aantal burgerslachtoffers beperkt zou zijn, kan op zich geen doorslaggevende factor vormen. De beoordeling onder artikel 48/4, §2, c) vereist een globale analyse van geweldsniveau, intensiteit, frequentie en onvoorspelbaarheid, niet enkel statistische cijfers.
Zelfs een relatief beperkt aantal incidenten kan een reëel risico vormen wanneer zij wijzen op een volatiele veiligheidssituatie met escalatiepotentieel. Het CGVS reduceert deze complexe beoordeling tot een kwantitatieve vaststelling zonder kwalitatieve analyse.
Verder wordt geen rekening gehouden met de cumulatieve beoordeling van risico's. Zelfs indien het algemene geweldsniveau op zichzelf onvoldoende zou worden geacht, kan in combinatie met individuele risicofactoren — zoals eerdere bedreigingen, conflicten met criminele netwerken of maatschappelijke profilering — alsnog een reëel risico op ernstige schade ontstaan. Het CGVS behandelt de subsidiaire

bescherming volledig los van de persoonlijke elementen van verzoeker, hetgeen strijdig is met de vereiste individuele beoordeling.
Ten slotte stelt het CGVS dat de door verzoeker neergelegde documenten geen invloed hebben op de beoordeling. Deze vaststelling is onvoldoende gemotiveerd, aangezien documenten met betrekking tot identiteit, achtergrond en activiteiten relevant kunnen zijn voor de risicoanalyse bij terugkeer, zeker wanneer zij een bepaald maatschappelijk profiel aantonen. Het CGVS verduidelijkt niet waarom deze elementen geen rol zouden spelen in de beoordeling van mogelijke risico's.
Gelet op het voorgaande berust de conclusie dat artikel 48/4, §2, c) niet van toepassing zou zijn op een onvolledig onderzoek, een te beperkte interpretatie van de landeninformatie en een gebrekkige motivering.
De beslissing houdt geen rekening met de volatiele regionale context, het escalatiepotentieel en de individuele omstandigheden van verzoeker, zodat zij niet in stand kan blijven.
Aangezien verwerende partij zich voorts ook pint op minder belangrijke tegenstrijdigheden, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen pint die niet van wezenlijk belang zijn, en deze milde argumenten niet als beslissende factoren zouden moeten worden gehanteerd, met dien verstande dat er van fundamentele tegenstrijdigheden zoals door verwerende partij wordt aangehaald in de bestreden beslissing in casu geen sprake van kan zijn, waardoor voormelde motivering tevens als niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk dient te worden geëtiketteerd
In de praktijk wordt de bewijslast, die aanvankelijk op de asielzoeker rust, verschoven naar een "gedeelde bewijslast": i.e. door de asielzoeker en de beoordelende instantie zelf in die zin dat de beoordelende instantie de pertinente feiten helpt vast te stellen en te evalueren op basis van de informatie waarover de beoordelende instantie beschikt.

De behandelende instantie moet de verklaringen vergelijken met algemeen beschikbare informatie en natrekken waar nodig, wat in casu niet afdoende gebeurd is door verwerende partij.
Verzoekster blijft echter volharden in de problemen in het land van herkomst en heeft er alles aan gedaan om zoveel mogelijk bewijsmateriaal te verzamelen.
Er is immers een structurele instabiliteit en risico op hernieuwde oorlog. Hoewel het Armeense inlichtingenrapport van januari 2025 stelt dat het risico op een grootschalige aanval door Azerbeidzjan laag is, erkent het rapport dat het ontbreken van een vredesakkoord en diplomatieke betrekkingen een reëel risico vormt voor het behoud van gespannen interstatelijke relaties. Daarnaast blijft Azerbeidzjan zijn militaire capaciteiten ontwikkelen, waardoor de tijd tussen een politieke beslissing en de uitvoering van een militaire actie wordt verkort.
Er is ook een agressieve retoriek en militaire opbouw door Azerbeidzjan.
President Ilham Aliyev van Azerbeidzjan heeft Armenië herhaaldelijk beschuldigd van "fascisme" en gewaarschuwd dat Azerbeidzjan zal ingrijpen als Armenië zijn beleid niet verandert. Deze retoriek wordt ondersteund door aanzienlijke investeringen in militaire en veiligheidskwesties, met een toewijzing van 8,4 miljard manats (ongeveer 4,9 miljard USD) in 2025.
Er is ook een geopolitieke isolatie van Armenië. Armenië's traditionele bondgenoot, Rusland, heeft sinds de nederlaag in de oorlog van 2020 en de daaropvolgende agressie van Azerbeidzjan zijn invloed in de regio verminderd. Dit heeft geleid tot spanningen tussen Rusland en Armenië, waarbij Armenië op zoek is naar nauwere banden met de Europese Unie en de Verenigde Staten. Echter, ondanks deze inspanningen blijft Armenië zwaar afhankelijk van Rusland op militair en geopolitiek gebied.
Er zijn voortdurende grensgeschillen en territoriale claims.
In maart 2025 heeft Azerbeidzjan territoriale aanspraken gemaakt op een strook Armeens land, bekend als "West Zangezur", en eist het extraterritoriale rechten voor een corridor die Azerbeidzjan met Nakhchivan en Turkije verbindt. Armenië heeft hierop gereageerd door reservisten op te roepen voor militaire training, wat de spanningen verder heeft verhoogd .
Er is ook de economische en humanitaire gevolgen van deze conflicten. De voortdurende spanningen en conflicten hebben geleid tot economische stagnatie in grensgebieden, zoals de stad Jermuk, waar toerisme is ingestort na beschietingen. Bovendien hebben duizenden mensen hun huizen moeten verlaten vanwege de gevechten, wat wijst op een ernstige humanitaire crisis.
Er is immers een internationale bezorgdheid over escalatie:
Internationale organisaties en analisten, zoals Moody's, waarschuwen dat ondanks vredesonderhandelingen, de geopolitieke spanningen tussen Armenië en Azerbeidzjan hoog blijven. Beide landen blijven hun militaire capaciteiten uitbreiden, en incidentele grensoverschrijdende beschietingen blijven plaatsvinden, wat aangeeft dat het potentieel voor een nieuwe escalatie in militaire conflicten aanwezig blijft.
Immers:
"Pashinian Talks Global Peace At UN As Aliyev Again Threatens Armenia"2
"Baku Unwilling To Sign Peace Deal, Says Armenian FM"3
https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenieen-azerbeidzjan/
https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-metazerbeidzjan-en-de-overgave--van-nagorno
https://www.v-nieuws.be/ellen-samyn-vb-europa-laat-armenen-aan-hun-lot-over/

https://www.kuleuven.be/metaforum/publicaties-videos/longreads/malfliet-nagornokarabach-en-de-russische-nabije-buitenlandpolitiek
https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/14/waarover-gaat-het-conflict-tussen-armenieen-azerbeidzjan/
https://www.hln.be/buitenland/doden-bij-oplaaiend-conflict-armenie-enazerbeidzjan~af4022af/
https://www.mo.be/nieuws/azerbeidzjan-zet-bossen-en-dieren-van-nagornokarabach-als-diplomatiek-wapen-conflict-met
https://www.mo.be/opinie/nu-begint-de-oorlog-karabach-over-cultureel-erfgoed
https://www.rtlnieuws.nl/nieuws/buitenland/artikel/5332886/grensconflict-armenie-enazerbeidzjan-laait-opnieuw - op
https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/09/13/zeker-49-doden-bij-nieuwe-gevechten-op-degrens-tussen-armenie-e/

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20220920_93213903
https://www.euractiv.com/section/europe-s-east/opinion/the-human-tragedycontinues-in-nagorno-karabakh/
https://www.kerknet.be/kerknet-redactie/nieuws/armenië-enige-corridor-naarnagorno-karabach-geblokkeerd
https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20230314_93729513
https://www.nrc.nl/nieuws/2023/10/02/exodus-uit-nagorno-karabach-is-etnischezuivering-a4175969
https://www.standaard.be/cnt/dmf20230928_92572547
Dat volgens het Verdrag van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die buiten zijn land van herkomst wordt aangetroffen en die zich niet langer op de bescherming van dit land kan of wil beroepen omdat hij vervolging vreest vanwege zijn ras, zijn religie , zijn nationaliteit, zijn aansluiting bij een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuigingen.
[…]
- Na het conflict ontving Armenië de 120.000 Armeniërs die in Nagorno-Karabach woonden. Christelijke Armeniërs vrezen etnische zuiveringen het aandeel van de islamitische Azeri's. Deze trend zal zich in heel Armenië voortzetten. De Azerbeidzjaanse president Ilham Aliyev dreigt elke dag met een gewapend conflict tegen buurland Armenië. De spanningen lopen opnieuw hoog op, ondanks het feit dat de omstreden enclave Nagorno-Karabach volledig is geannexeerd door Azerbeidzjan.
Dat het genomen besluit derhalve feitelijk niet juist is en dat het derhalve in strijd is met de juridische redenering, aangezien de werkelijke inhoud van de relatie van verzoeker voldoet aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.
Aangezien verzoekers menen de essentie van haar asielverhaal aannemelijk te hebben gemaakt door een geloofwaardig verhaal te presenteren en dit zoveel mogelijk te bewijzen met diverse documenten.
In ondergeschikte orde is verzoeker van mening dat, gelet op de materiële onmogelijkheid om de feiten te bewijzen, de eigen verklaringen van de asielzoeker voldoende zijn, voor zover zij coherent en geloofwaardig zijn. In dit geval wordt het voordeel van de twijfel aan de asielzoeker gegeven, wat in casu niet het geval was.

Opgemerkt moet worden dat verweerder in het bestreden besluit op geen enkele wijze verzoekers versie van de feiten heeft vergeleken met de algemeen bekende informatie over de ernstige situatie in Armenië, waar het politieke en rechterlijke systeem als geheel tot op het merg corrupt is en maakt gebruik van tegenstrijdigheden om het asielverzoek van de aanvrager af te wijzen.
Schending van het Vluchtelingenverdrag, evenals de plicht om materiële redenen aan te geven en de zorgplicht.
Verzoekster kan zich niet vinden met een dergelijk ongefundeerd onderzoek van haar elementen en meent dat verwerende partij deze primordiale stukken niet afdoende heeft onderzocht.
Dat verzoekster echter blijft volharden in de problemen in het land van herkomst en al het mogelijke deed en doet om zoveel mogelijk bewijsstukken hierover te verzamelen dewelke door een niet afdoende motivering worden afgewezen.
Art. 48/3, §2 Vw. bepaalt, in uitvoering van artikel 9 richtlijn 2004/83/EG, wat onder "daden van vervolging" in de zin van art. 1A2 van het Verdrag van Genève moet verstaan worden:
- de daden van vervolging moeten ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 EVRM;
- ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen zoals hierboven omschreven;
Aangezien de stelling van verwerende partij derhalve niet afdoende, draagkrachtig en deugdelijk is.
Verzoekster stelt dat – gelet op wat vooraf werd uiteengezet - bij een terugkeer naar Armenië artikel 3 van het EVRM zal worden geschonden. Dit artikel eist dat verzoekster moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land van herkomst waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Deze bescherming ex art. 3 EVRM zal in uitzonderlijke gevallen toepassing sorteren.
Diegene die een schending van deze bepaling aanvoert zal zijn beweringen moeten staven middels met een begin van bewijs, zodat blote beweringen of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandelingen op zich niet volstaat om een inbreuk te impliceren op art. 3 van het EVRM, quod certa est.

Aangezien het onstuitbaar moge vaststaan dat door verzoekers neergelegde overtuigingsstukken de door haar aangehaalde objectieve feiten zonder meer aannemelijk maken, in tegenstelling door wat verwerende partij wordt aangehaald.
Aangezien de bestreden beslissing aldus allerminst een voldoende motivering bevat, op zijn minst niet geloofwaardig is, temeer daar verwerende partij voormelde punten niet nader heeft onderzocht.
- Conclusie: er is een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Gezien de voortdurende spanningen, militaire opbouw, territoriale geschillen en de geopolitieke isolatie van Armenië, bestaat er een reëel risico op ernstige schade voor verzoeker bij terugkeer naar Armenië. Dit onderstreept de noodzaak voor internationale bescherming onder de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
[…]
De bestreden motivering komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht aangezien de vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker conform artikel 48/3 §2 VrW. voldoende ernstig is gelet op de huidige situatie in Armenië en deze voldoende ernstig zijn om een terugkeer naar het land van herkomst uit te sluiten aangezien verzoeker aldaar voor desertie zal worden vervolgd en bijgevolg naar de conflictgebied Nagorno-Karabach zal worden overgebracht alwaar zijn leven en fysieke integriteit ernstig gevaar zal lopen.
De beslissing van het CGVS is ontoereikend gemotiveerd en miskent essentiële feiten en juridische principes. Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat zij:
- Een gegronde vrees heeft voor vervolging op basis van politieke overtuiging (art. 48/3);
- Subsidiair, een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer (art. 48/4).
Uit het voorgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissingen niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunen op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.
Dat de middelen bijgevolg ernstig is. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak, wat in casu niet gebeurd is.
[…]
Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Er werd derhalve door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.
Er kan in casu worden geconcludeerd dat verzoeker zijn vrees voor vervolging of op risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, en zulks met alle middelen die zij in casu naar voren heeft gebracht.
Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat volgens de Conventie van Genève van 28.07.1951 een vluchteling elke persoon is die zich buiten zijn land van herkomst bevindt en die de bescherming van dat land niet meer kan of wil inroepen omdat hij vreest voor vervolging omwille van zijn ras, zijn religie, zijn nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, zijn politieke overtuiging.
Dat derhalve artikel 1A van de Conventie van Geneve dd. 28.07.1951 wordt geschonden.
Dat de elementen van verzoeker's asielaanvraag in het licht van de Vluchtelingenconventie en de daarin gehanteerde criteria echter wel degelijk genoegzaam volstaan.
- Conclusie: aangezien verzoekers menen dat zij de essentie van hun asielverhaal aannemelijk hebben gemaakt door een geloofwaardig verhaal te presenteren en dit zoveel mogelijk te bewijzen met diverse documenten en al deze redenen samengenomen en gelet op het profiel van verzoekers a contrario wél geloof kan worden gehecht aan verzoekers zijn verklaringen.
Dat derhalve de bestreden beslissing niet correct is in feite en derhalve faalt zij dan ook naar motivering in rechte gezien de echte inhoud van verzoekers' relaas wel degelijk beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie. Schending van de Vluchtelingenconventie alsook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigeidsplicht.
Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.
Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad om de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

4.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, het Thematisch ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië van januari 2023 bij het verzoekschrift (stuk 2).

4.3. Beoordeling beroep

4.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als

administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.3.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in oud artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3.4. Procedurele noden

De Raad wijst op de inhoud van oud artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijk geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In dit bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Bij aanvang van uw onderhoud bij het CGVS gaf u aan dat u nog steeds behandeld wordt voor kanker en u ook artrose heeft, waarvoor medische opvolging gepland is (CGVS, p. 2-3). U maakte geen melding van concrete noden en stelde dat u uw best zou doen om het onderhoud af te leggen. Op de vraag of de protection officer iets kon doen om het verloop van het onderhoud voor u makkelijker te maken, stelde u het niet te weten (CGVS, p. 3). Uit het door u neergelegde medische attest d.d. 13/1/2026 blijkt dat uw medische behandeling tijdelijk een impact kan hebben op uw energieniveau en uw concentratie. Wat de concrete impact hiervan zou kunnen zijn op uw functioneren, wordt echter niet gespecifieerd. Zelf wist u niet of, dan wel hoe uw medische toestand het onderhoud zou beïnvloeden (CGVS, p. 3). Doorheen het onderhoud bleek u in staat de u gestelde vragen te begrijpen en hierop passende antwoorden te formuleren. Toen u naar aanleiding van een hoestbui aangeboden werd om een pauze te nemen, weigerde u dit (CGVS, p. 13). U maakte geen melding van enig probleem tijdens het onderhoud, noch na afloop ervan (CGVS, p. 18-19). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*"

Verzoekster laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet zodat ze, bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

4.3.5. Beoordeling in het licht van de vluchtelingenstatus

4.3.5.1. Verzoekster vreest bij terugkeer naar haar land van herkomst, Armenië, te worden vervolgd. Concreet stelt zij dat zij er geen woonst meer heeft, dat zij en haar man ziek zijn, dat zij nog steeds vreest voor nieuwe problemen bij terugkeer omwille van de problemen van verzoeker met M. G. en dat de algemene slechte politieke situatie in Armenië en de nakende oorlog haar belemmert terug te keren.

Blijkens de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing slaagt zij er niet in een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Vooreerst (i) wijst de commissaris-generaal erop dat de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoekster aangehaalde vrees ondermijnd wordt door de extreme laattijdigheid van haar verzoek om internationale bescherming. Verder (ii), wat betreft verzoeksters verwijzing naar de politieke problemen van verzoeker, wijst de commissaris-generaal erop dat deze problemen ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van de twee beschermingsverzoeken van verzoeker, dat zij zelf geen elementen aanreikt die deze beoordeling kunnen ombuigen, dat zij haar persoonlijke vrees in deze context niet kan concretiseren en dat zij het actueel karakter ervan evenmin kan aantonen. Ook (iii) wat betreft verzoeksters verklaring in Armenië niets meer te hebben en niet te weten hoe zij er zou leven en werken, verwijst de commissaris-generaal – gelet op het feit dat verzoeker dit ook aanhaalde in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek – naar de beoordeling hiervan in het kader van verzoekers tweede beschermingsverzoek en wordt geoordeeld dat verzoeksters eigen verklaringen hier geen afbreuk aan doen. Voorts (iv) oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeksters medische situatie geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Vervolgens (v), wat betreft de medische situatie van verzoeker, verwijst de commissaris-generaal naar de beoordeling hierover in zijn tweede verzoek om internationale bescherming en wordt gesteld dat verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk maakt hoe dit een nood aan internationale bescherming in haar hoofde rechtvaardigt. Bovendien (vi) maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten aanzien van Armenië naar aanleiding van de algemene slechte politieke situatie in dit land en de nakende oorlog. Tot slot (vii) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoekster er in haar verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoekster beperkt zich tot het uitdrukkelijk volharden in haar relaas en vervolgingsvrees, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van algemene en theoretische beschouwingen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

4.3.5.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.5.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat verzoekster niet de vluchtelingenstatus kan worden toegekend op basis van haar verklaringen tijdens de administratieve procedure dat zij in Armenië geen woonst meer heeft, dat zij en verzoeker ziek zijn, dat zij nog steeds vreest voor nieuwe problemen bij terugkeer omwille van de problemen van verzoeker met M. G. of dat de nakende oorlog haar belemmert terug te keren naar haar land van herkomst.

Vooreerst wijst de Raad op volgende vaststellingen uit de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing, waarbij op omstandige en pertinente wijze wordt geoordeeld waarom deze elementen in haar hoofde niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus:

"*Vooreerst zij aangestipt dat de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees bij terugkeer naar Armenië reeds danig ondermijnd worden door de extreme laattijdigheid van uw verzoek. U verblijft immers reeds sinds 2012 in België. U kwam trouwens al een eerste keer naar België in 2007 en verbleef hier tot december 2011 (Verklaring DVZ, nr. 10), maar keerde daarna samen met uw man naar Armenië terug, vrijwillig aldus uw man (CGVS man, nr. 4-5), gedwongen volgens u (CGVS, p. 4, 18). Wat er ook van zij, in mei 2012 kwam u opnieuw naar België (Verklaring DVZ, nr. 10, 33). Pas op 3 augustus 2023 vroeg u echter een eerste maal om internationale bescherming in België. U kon geen aannemelijke verklaring bieden voor deze extreme laattijdigheid. U moest zelfs toegeven dat u geen antwoord had op de vraag waarom u 11 jaar gewacht had om internationale bescherming aan te vragen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5). Uw man argumenteerde ter zake in uw hoofde dat jullie ervan uitgingen dat het niet echt hoefde om een verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat jullie samen al een humanitaire regularisatieaanvraag hadden ingediend en jullie hoopten dat jullie net als iedereen uiteindelijk geluk zouden kennen. Jullie regularisatieaanvragen werden echter telkenmale afgewezen (CGVS man, p. 12). Zelf haalde u later ook aan dat u pas asiel vroeg omdat jullie telkens negatieve beslissingen kregen in het kader van andere procedures (CGVS, p. 9, 18). Deze verklaring volstaat geenszins om dergelijke laattijdigheid te verschonen. Van iemand die internationale bescherming inroept omdat hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland ten aanzien waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade koestert, kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij deze vraag om internationale bescherming zo snel mogelijk*

kenbaar maakt. Het feit dat u nog een andere verblijfsprocedure had lopen, doet hier geen afbreuk aan. Temeer omdat uw man in het verleden reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend en jullie zodoende op de hoogte waren van het belang en het verloop van deze procedure. U voerde ook nog aan dat u naliet eerder asiel te vragen uit angst omdat jullie eerder al gedwongen teruggestuurd werden (CGVS, p. 18). Deze argumentatie is evenmin afdoende aangezien u nooit een officiële verblijfsstatus had in België (CGVS, p. 5) en u hierdoor bijgevolg net meer kans liep om gedwongen teruggestuurd te worden. Hierop gewezen, verwees u andermaal naar de andere procedures die u had doorlopen en waarvan u hoopte dat ze uiteindelijk een goedkeuring zouden opleveren (CGVS, p. 18), wat onafdoende is (cfr. supra).

Uw advocate voerde in beroep in dit verband nog aan dat uw zoon, die Armenië ontvluchtte uit vrees voor vervolging, pas op 31 oktober 2023 in de VSA werd geregistreerd en jullie verzoek om internationale bescherming al dateert van 3 augustus 2023 (zie verzoekschrift d.d. 14/8/2024, p. 3-4). Deze argumentatie volstaat evenmin. Uw zoon vertrok immers al in 2022 naar Amerika, zoals uw advocaat trouwens zelf aanstipte elders in haar verzoekschrift (zie verzoekschrift d.d. 14/8/2024, p. 2, 4), en u was hiervan ook al in de zomer van 2022 op de hoogte (CGVS, p. 6). Ook uit de door u neergelegde stukken betreffende de procedure van uw zoon blijkt dat hij op 14/11/2022 al geregistreerd was in de VS, met andere woorden bijna 9 maanden voor uw verzoek in België. De problemen van uw man waren bovendien niet de concrete aanleiding voor zijn vertrek, wel de oorlog in Oekraïne en het feit dat hij de zinloze oorlog beu was, onder meer ook de oorlog in Armenië in 2020. Voor zijn vertrek in 2022 kende uw zoon geen concrete problemen meer omwille van de problemen van uw man (CGVS, p. 16). Daarenboven speelden er zich in de loop der jaren ook verschillende andere incidenten af met de belagers van uw man waarvan jullie naasten het slachtoffer werden. U verwees ter zake naar de moord op de beste vriend van uw man, genaamd G. A. (zie antwoord VOI, nr. 3 en CGVS, p. 11). U haalde tevens een incident aan waarbij de neef van uw man, S. A., in elkaar geslagen werd omdat hij zich kandidaat stelde bij de verkiezingen, 8 à 9 jaar geleden. Toen jullie dit vernamen, veroorzaakte dit bij jullie veel stress (CGVS, p. 11). In de zomer van 2018 werd tot slot een ander familielid van uw man doodgestoken door de mannen van G. (zie antwoord VOI, nr. 4 en CGVS, p. 11). Uw zoon werd tot slot ook door de zonen van M. G. in elkaar geslagen omwille van de problemen van zijn vader ergens in de loop van de jaren 2010. Zelf vernam u hierover iets meer dan 10 jaar geleden. Hij werd in diezelfde periode ook lastiggevallen door de mensen van G. die wilden weten waar zijn vader zich bevond (CGVS, p. 14-16). Gelet op deze veelheid aan feiten die een impact hadden op uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Armenië kon redelijkerwijze verwacht worden dat u veel eerder om internationale bescherming zou hebben gevraagd. Zodoende is uw verzoek om internationale bescherming weldegelijk extreem laattijdig.

Aangaande uw verwijzing naar de politieke problemen van uw man destijds (zie Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - antwoord VOI d.d. 25/6/2024 – CGVS, p. 10, 17) moet worden opgemerkt dat uw man deze problemen ook inriep in het kader van zijn beide eigen verzoeken om internationale bescherming. Dienaangaande oordeelde ik dat dit motief in zijn hoofde geen aanleiding kon geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus omwille van een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van deze problemen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissingen van uw man, H. S. (O.V. x.xxx.xxx), werden genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissingen. Zijn eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door hem aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hij diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State. In het kader van zijn huidige, tweede verzoek bracht uw man geen elementen aan die een ander licht konden werpen op de eerdere beoordeling en beslissing. De beslissing in het kader van zijn huidige, tweede verzoek luidt ter zake als volgt:

[…]

Zelf bracht u geen elementen aan die deze beoordeling kunnen ombuigen. U kon uw persoonlijke vrees omwille van de problemen van uw man niet concretiseren (CGVS, p. 10). Ook u kon geen concrete elementen aanreiken waaruit blijkt dat de problemen van uw man nog actueel zijn. U kwam niet verder dan dat zijn belagers mensen zijn uit dezelfde stad die jullie kennen (CGVS, p. 10). U verwees ook naar de incidenten uit het verleden die G. en zijn gevolg op hun geweten zouden hebben, meer bepaald de moord op de beste vriend van uw man en op een ver familielid van uw man en de slagen en verwondingen die werden toegebracht aan de neef van uw man in 2018 (CGVS, p. 10-12). U moest echter toegeven dat geen van deze gebeurtenissen eigenlijk verband hield met de problemen van uw man zelf, maar ze wel gepleegd werden door de personen met wie ook uw man problemen had (CGVS, p. 11-12). Het feit dat uw man zelf geen melding maakte van deze incidenten in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming onderstreept dit slechts.

Hetzelfde geldt voor de zogenaamde ongelukken waarvan uw zoon het slachtoffer zou zijn geweest in Armenië en het feit dat hij er gevolgd werd, waardoor hij het gevoel had dat hij in gevaar verkeerde en naar de VSA vluchtte (zie antwoord VOI d.d. 25/6/2024). Uw eigen verklaringen waren op dit punt trouwens erg

vaag. U kon immers slechts vermoeden dat uw zoon in elkaar geslagen werd omwille van de problemen van zijn vader, maar kon dit vermoeden met geen enkel concreet element onderbouwen (CGVS, p. 12-15). Uw verklaring dat u over dit incident pas later te weten kwam en u hierover niets werd verteld (CGVS, p. 13-14), volstaat niet om uw vaagheid te verschonen. Gelet op alle andere details betreffende dit incident waarvan u wel op de hoogte was, kon redelijkerwijze verwacht worden dat u ook op de hoogte zou zijn indien er daadwerkelijk een verband was tussen dit incident en de problemen van uw man. Uit de door u gegeven beschrijving van de omstandigheden van het incident kan dit ook niet ondubbelzinnig worden afgeleid. U stelde namelijk dat de daders uw zoon de weg versperden en in elkaar sloegen omdat hij weigerde te stoppen (CGVS, p. 12). Bovendien werden ook deze elementen door uw man niet ingeroepen ter staving van zijn tweede verzoek, wat des te meer twijfels doet rijzen. Uit uw latere verklaringen blijkt bovendien dat de problemen van uw man niet de concrete aanleiding voor het vertrek van uw zoon naar de VSA waren (cfr. supra). De door u neergelegde kopieën van de documenten van uw zoon veranderen hier niets aan. Ze tonen slechts aan dat uw zoon in de VSA een werktoelating heeft verkregen, 2 afspraken had bij de dienst US Immigration and Customs Enforcement en in de toekomst nog een afspraak voor een persoonlijke hoorzitting bij de rechtbank, wat hier niet betwist wordt. Deze documenten bevatten geen enkele informatie die betrekking heeft op de door u ingeroepen vrees ten aanzien van Armenië. De usb-stick met daarop twee videofragmenten die u in dit verband aan het CGVS overmaakte, is evenmin van aard om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Deze twee videofragmenten betreffen getuigenissen van derden over M. G.. In deze videofragmenten wordt uw naam of persoon echter niet vermeld. Bovendien is M. G. reeds sinds 2020 overleden (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier), zodat niet kan worden ingezien wat de actuele relevantie van deze videofragmenten is.

*U kan daarnaast niet naar Armenië terug omdat jullie **er niets meer hebben** en u niet zou weten hoe u in Armenië zou leven en werken (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4). Jullie hebben niets in jullie land omdat jullie alles wat jullie hadden verkocht hebben om naar hier te komen (zie antwoord VOI d.d. 25/6/2024 – CGVS, p. 10). Uw man haalde dit motief ook aan in het kader van zijn eigen tweede verzoek. In dit verband stelde hij, net als u (CGVS, p. 6), dat jullie huis in Armenië onbewoonbaar is en jullie er niets meer hebben. Hij verwees ook naar de slechte algemene economische situatie in jullie herkomstland (CGVS man, p. 13, 15). Hij slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat hij er niet in staat zou zijn een nieuw leven op te bouwen. Aangezien dit motief in hoofde van uw man geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille hiervan. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, H. S. (O.V. x.xxx.xxx), werd genomen, verwijs ik graag naar de motivering ter zake in zijn beslissing. Deze luidt als volgt*

[…]

Zelf zei u dat u geen beroep zou kunnen doen op hulp van de overheid ter zake. Dit is echter slechts een blote bewering, die u noch met objectieve documenten noch met overtuigende verklaringen kon onderbouwen. U kwam niet verder dan dat u al 20 jaar in België bent en niet weet hoe de wetten in Armenië werken (CGVS, p. 10).

*U kan evenmin naar Armenië terugkeren omwille van **uw medische situatie**. U lijdt aan kanker en artrose en wordt hiervoor nog steeds behandeld (CGVS, p. 2-3). U maakte echter niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit op dit vlak. In Armenië zou u niet de nodige medische behandeling kunnen krijgen omdat u in Armenië moet betalen voor medische behandeling en u hiertoe niet de nodige middelen heeft omdat uw behandeling heel veel geld kost (CGVS, p. 16-17). Vooreerst is dit slechts een blote bewering die u met geen enkel objectief stuk onderbouwde. Daarenboven zij erop gewezen dat uit het loutere feit dat u in Armenië zou moeten betalen voor gezondheidszorg bezwaarlijk geconcludeerd kan worden dat de Armeense autoriteiten, met de middelen waarover ze beschikken, de intentie zouden hebben om burgers redelijke gezondheidszorg te ontzeggen en zo te vervolgen of ernstige schade toe te brengen. U maakte ook niet aannemelijk waarom u niet op de hulp van uw autoriteiten zou kunnen rekenen. U ontweek de vraag meermaals en moest uiteindelijk toegeven dat u niet wist waarom u uw behandeling in Armenië niet zou kunnen verderzetten en waarom u niet op de hulp van uw autoriteiten zou kunnen rekenen, zoals u beweerde (CGVS, p. 16-17). Aangezien de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria zoals bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, dient u zich voor de beoordeling van deze medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.*

*Wat betreft de **medische situatie van uw man** (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 10), zij opgemerkt dat in hoofde van uw man geen nood aan internationale bescherming kon worden weerhouden omwille van zijn medische situatie. Bijgevolg kan ook in uw hoofde omwille van diezelfde reden geen nood aan internationale bescherming worden geconcludeerd. U maakte trouwens hoe dan ook niet aannemelijk hoe de medische toestand van uw man in uw hoofde aanleiding zou kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming (CGVS, p. 16). Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de*

beslissing van uw man, H. S. (O.V. x.xxx.xxx), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing, die hierboven reeds werd aangehaald.
Waar u aanvankelijk nog verwees naar de algemene slechte politieke situatie in Armenië en de nakende oorlog aldaar als belemmering voor uw terugkeer naar Armenië (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 - antwoord VOI d.d. 25/6/2024), haalde u dit tijdens uw onderhoud niet langer aan als een factor die uw terugkeer in de weg zou staan. Hoe dan ook, het louter verwijzen naar de algemene situatie in uw herkomstland is onvoldoende om een nood aan internationale bescherming te funderen. U dient de door u ingeroepen vrees of het risico in concreto aannemelijk te maken. Deze vrees of dit risico moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees dan wel het risico ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Welnu, u reikte geen enkel concreet element aan waaruit geconcludeerd kan worden dat de algemene politieke situatie in Armenië in uw hoofde bij terugkeer naar Armenië aanleiding zou geven tot een intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit."

Verzoekster doet in het verzoekschrift nauwelijks enige concrete poging om deze pertinente en in het administratief dossier steun vindende vaststellingen te weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift voorhoudt is deze beoordeling geenszins summier en weinig diepgaand. Uit het voormelde blijkt dat er wel degelijk sprake is van tegenstrijdigheden in haar verklaringen (of die van verzoeker). Bovendien kan een verzoek om internationale bescherming niet enkel worden afgewezen op basis van tegenstrijdige verklaringen. Waar zij in het verzoekschrift stelt dat de beoordeling van haar medische situatie te simplistisch is en de commissaris-generaal had moeten onderzoeken in welke mate haar medische toestand invloed kan hebben op haar situatie bij terugkeer, met name wat betreft toegang tot adequate medische zorg, merkt de Raad op dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing van verzoekster blijkt dat een dergelijk onderzoek wel degelijk werd gevoerd. Zij verduidelijkt geenszins op welke specifieke elementen niet (diep genoeg) zou zijn ingegaan, hetgeen geenszins ernstig is. Verder, in zoverre verzoeksters betoog over de algemene veiligheidssituatie en in het bijzonder over de mogelijkheid tot escalatie van het conflict ook betrekking heeft op haar daaraan gelinkte vrees voor vervolging, volstaat het de Raad te verwijzen naar hetgeen hierover wordt gesteld onder punt 4.3.6.3. van het onderhavig arrest, waaruit blijkt dat er geen concrete indicaties zijn dat er een dergelijke escalatie zou plaatsvinden. Verzoeksters vrees hierover blijft dan ook louter hypothetisch. Voorts, wat betreft haar betoog dat de commissaris-generaal haar verklaringen geenszins vergelijkt met algemeen bekende informatie, merkt de Raad op dat verzoekster geen dergelijke informatie bijbrengt en dat dergelijke informatie geen afbreuk zou kunnen doen aan de pertinente vaststellingen die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie en geen gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk zou kunnen maken, hetgeen dient te gebeuren. Tot slot betoogt verzoekster dat de door haar aangehaalde elementen allen afzonderlijk worden beoordeeld, zonder rekening te houden met het cumulatief effect ervan. Zij verduidelijkt echter geenszins *in concreto* hoe deze (ongeloofwaardige of geen verband houdende met de criteria van internationale bescherming) elementen, in onderlinge samenhang gezien, wel zouden kunnen leiden tot toekenning van internationale bescherming in haar hoofde.

Daarnaast oordeelt de Raad dat verzoekster niet gevolgd kan worden dat er geen individueel onderzoek gevoerd werd naar haar verzoek om internationale bescherming, daar de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van haar beschermingsverzoek hoofzakelijk beperkt tot het hernemen van overwegingen uit de beoordeling van de beschermingsverzoeken van verzoeker.

De Raad stelt vast dat uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing geenszins beperkt blijft tot het louter hernemen van overwegingen uit de beoordeling van de beschermingsverzoeken van verzoeker. Waar verzoekster elementen aanhaalt die ook door verzoeker werden aangehaald in het kader van zijn beschermingsverzoeken, wordt in de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing inderdaad verwezen naar de beoordeling van het eerste en vooral het tweede beschermingsverzoek van verzoeker. Er wordt echter telkens eveneens ingegaan op de verklaringen die verzoekster hierover zelf aflegde.

Hoe dan ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier duidelijk en genoegzaam dat verzoekster zich, zo weze herhaald, in het kader van haar voorliggende verzoek *quasi* volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze die haar echtgenoot aanvoerde in het kader van zijn (eerste en vooral tweede) beschermingsverzoek(en). Bijgevolg vermocht de verwerende partij in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wel degelijk op dienstige wijze te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die zij nam ten aanzien van de echtgenoot van verzoekster. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster in het verzoekschrift manifest nalaat om zelf ook maar enige verdere precisering of duiding te verstrekken omtrent de elementen die volgens haar nader en in het licht van haar eigen, specifieke en individuele situatie hadden moeten worden onderzocht door de verwerende partij. Daarenboven laat zij na om aan te tonen dat of op welke wijze dergelijk onderzoek van "*haar persoonlijke daden van vervolging*" van invloed had kunnen zijn op

de uitkomst van de bestreden beslissing. Verzoekster haalt in het verzoekschrift geen enkel specifiek eigen asielmotief en geen enkel nieuw, persoonlijk, element aan.

Gelet op het voorgaande, werd in de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met haar persoonlijke situatie en verklaringen.

Het verzoek om internationale bescherming van verzoekster werd op individuele wijze onderzocht en de motivering van de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing is wel degelijk voldoende uitgewerkt.

4.3.5.4. Verder betoogt verzoekster in het verzoekschrift, onder verwijzing naar algemene informatie, dat bepaalde religieuze en maatschappelijke actoren onder druk staan in Armenië. De Raad stelt vast dat uit het geheel van hetgeen voorligt geenszins blijkt dat verzoekster een dergelijk profiel heeft. Bovendien blijkt uit deze informatie, waarvan geen bronvermelding of kopie wordt toegevoegd, geenszins dat iemand met een dergelijk profiel algemeen gezien vervolging riskeert in Armenië. Tot slot maakte verzoekster nergens eerder melding van een dergelijke vrees.

4.3.5.5. Vervolgens, wat betreft de verklaring in het verzoekschrift dat zij bij terugkeer problemen zou kennen omdat haar echtgenoot voor desertie zou worden vervolgd en het bij het verzoekschrift gevoegde Thematisch ambtsbericht over militaire dienst en mobilisatie in Armenië van januari 2023 (stuk 2, bij verzoekschrift), merkt de Raad op dat een dergelijke vrees geenszins werd aangehaald door verzoekster of verzoeker zelf tijdens de administratieve procedure. Bovendien zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat dit het geval zou zijn en toont verzoekster het tegendeel nergens aan in het verzoekschrift. Deze elementen uit het verzoekschrift lijken dan ook eerder een onzorgvuldigheid van haar advocaat te zijn bij het opstellen van het verzoekschrift.

4.3.5.6. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat de door verzoekster tijdens de administratieve procedure van haar verzoek om internationale bescherming – zowel voor ‘s Raads vernietigingsarrest en na dit arrest – ingediende stukken geen afbreuk doen aan het voormelde en niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs van haar vermeende vrees voor vervolging. Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat de commissaris-generaal geenszins verduidelijkt waarom aan deze documenten geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat deze stukken niet afdoende werden onderzocht. In deze benadrukt de Raad dat het de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, toekomt om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten. Zij kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. Wat betreft de neergelegde documenten over verzoeksters zoon en haar medische situatie, volstaat het de Raad dienstig te verwijzen naar hetgeen hierover hogervermeld werd gesteld. Verder legt verzoekster enkel documenten neer ter staving van haar identiteit en huwelijk, zijnde persoonsgegevens die niet betwist worden. Deze stukken kunnen om die reden geen afbreuk doen aan de voormelde pertinente bevindingen, alsook niet in aanmerking worden genomen als bewijs voor haar vermeende vrees voor vervolging. Deze motieven kunnen ook afgeleid worden uit een eenvoudige lezing van de ten aanzien van verzoekster genomen bestreden beslissing.

Uit het loutere feit dat verzoekster alle moeite heeft gedaan om bewijsstukken te bekomen inzake haar problemen, kan niet worden afgeleid dat haar problemen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Het loutere feit dat stukken worden voorgelegd leidt er niet *ipso facto* toe dat ze ook de waarachtigheid van de verklaringen aantonen.

4.3.5.7. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in oud artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet (heden artikel 4, vijfde lid, van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347)).

Verzoekster maakt evenmin aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

4.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niets wijzigt aan hetgeen voorafgaat, daar de materiële voorwaarden om als vluchteling erkend te worden dezelfde gebleven zijn. Aldus kan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 niet worden aangenomen.
4.3.6. Beoordeling in het licht van de subsidiaire beschermingsstatus

4.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Armenië.

4.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Armenië zou hebben gekend.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat er in de bestreden beslissing geen grondige beoordeling werd gemaakt in het licht van oud artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij hier uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Gelet op de conclusie bij aanvang van de bestreden beslissing dat verzoekster er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, is het duidelijk dat de daaropvolgende beoordeling van haar relaas zowel ingaat op de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. Verder haalde verzoekster geen andere elementen aan die onder deze oude wetsbepaling dienden te worden onderzocht.

4.3.6.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in het land of de regio van herkomst.

In deze moet rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité/de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji/Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39).

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Verder benadrukt de Raad dat verzoekster gevolgd kan worden dat oud artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet vereist dat het hele grondgebied van een land getroffen wordt door voormeld

willekeurig geweld. Er kan immers ook sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade in voormelde zin in gevallen waarin voormeld willekeurig geweld beperkt is tot de regio van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming.

In de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, wordt inzake de veiligheidssituatie in Armenië op goede gronden het volgende overwogen:

"*Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus beschikbaar op de website van het CGVS via de link https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/huidige-situatie-het-kader-van-het-conflict-met-azerbeidzjan-en-deovergave-van-nagorno), heeft een staakt-het-vuren in de herfst van 2020 een einde gemaakt aan het gewapende conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in Nagorno-Karabach. In september 2022 laaiden de spanningen in het grensgebied van Nagorno-Karabach weer op. Op 14 september 2022 werd een staakt-het-vuren ondertekend. In september 2023 capituleerden de Armeense separatisten van Nagorno-Karabach na een kort offensief van Azerbeidzjan, zonder tussenkomst van de Armeense autoriteiten.*
Hoewel er nog steeds militaire confrontaties plaatsvinden aan de grens tussen Armenië en Azerbeidzjan, is dit gewapende geweld sporadisch, weinig intensief en beperkt tot grensgebieden. Het aantal burgerslachtoffers van deze grensconflicten blijft beperkt. Tijdens de eerste negen maanden van 2023 vielen er tien doden en elf gewonden onder burgers. We stellen ook vast dat de meeste personen die tijdelijk hun huizen hadden verlaten na de confrontaties op 13 en 14 september 2022, inmiddels naar hun huizen zijn teruggekeerd.
Het is met name belangrijk om op te merken dat de geopolitieke situatie tussen Armenië en Azerbeidzjan momenteel stabiel is en het risico op een onmiddellijk gewapend conflict laag. Op 8 augustus 2025 ondertekenden de Armeense en Azerbeidzjaanse leiders, in aanwezigheid van de Amerikaanse president Donald Trump, een gezamenlijke verklaring waarin de territoriale integriteit van beide staten en het ontoelaatbare gebruik van geweld voor grondgebiedsverwerving werden bevestigd. Tevens werd een akkoord bereikt over het installeren van een corridor die Azerbeidzjan via Zuid-Armenië verbindt met de exclave Nachitsjevan, met respect voor de Armeense soevereiniteit. (zie info blauwe map).
Sindsdien zijn de schendingen van de wapenstilstand uiterst beperkt gebleven. Het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED) – een onafhankelijke organisatie die gespecialiseerd is in het verzamelen en analyseren van gegevens met betrekking tot gewelddadige conflicten en politieke bewegingen – registreerde slechts één incident, dat plaatsvond op 4 augustus 2025 in de regio Syunik (zie info blauwe map).
Wat u betreft, moet worden opgemerkt dat u uit Etchmiadzin komt, een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen
De International Crisis Group benadrukt dat de versnelde diplomatie in de zomer van 2025 heeft bijgedragen aan het verminderen van het risico op hernieuwde vijandelijkheden en aan het verlichten van de grensspanningen (zie info blauwe map).
In deze context zijn angsten en geruchten over een nieuwe militaire escalatie tussen de twee landen niets meer dan ongegronde speculaties.
Gelet op de bovenstaande vaststellingen en na een grondig onderzoek van alle beschikbare informatie moet worden geconcludeerd dat de situatie in de regio waaruit u afkomstig bent, niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15 december 1980, dat bescherming biedt in de uitzonderlijke situatie waarin willekeurig geweld als gevolg van een gewapend conflict een zodanig niveau bereikt dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat indien een burger zou worden teruggezonden naar het desbetreffende land of in dit geval naar de desbetreffende regio, hij louter door zijn aanwezigheid aldaar zou worden blootgesteld aan een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in het voormelde artikel 48/4, §2 c)."

Rekening houdend met de beschikbare landeninformatie treedt de Raad deze beoordeling van de veiligheidssituatie bij. Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het feit dat er weinig burgerslachtoffers zijn op zich geen doorslaggevende factor vormt en dat een globale analyse moet worden gemaakt van het geweldsniveau, de intensiteit ervan en de frequentie, zonder enkel te kijken naar statistische cijfers, merkt de Raad op dat de conclusie inzake de algemene veiligheidssituatie in Armenië in de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar de uit het in de COI Focus vermeld aantal burgerslachtoffers, doch ook op de intensiteit, frequentie en plaats van de vijandigheden, zoals blijkt uit deze COI Focus. De Raad wijst erop dat ook in de bestreden beslissing erkend wordt dat er, ondanks het staakt-het-vuren op 10 november 2020, nog steeds schermutselingen gemeld worden, maar dat deze beperkt blijven tot het grensgebied van beide landen en sporadisch en weinig intensief zijn. Dat de situatie in de grensgebieden humanitaire en economische gevolgen heeft aldaar en ook gevolgen heeft voor de andere regio's, neemt niet weg dat er enkel in de grensregio's sprake kan zijn van een zekere mate van willekeurig geweld.

Verder stelt verzoekster, onder verwijzing naar algemene informatie, dat er onvoldoende rekening wordt gehouden met de dynamische en fragiele aard van de veiligheidssituatie in de regio en dat er in de recente

geschiedenis van het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan een patroon bestaat van plotse escalaties na periodes van relatieve rust. Waar verzoekster betoogt dat het bestaan van diplomatieke akkoorden en verklaringen een hernieuwde escalatie van het geweld niet uitsluit, benadrukt de Raad dat uit het voormelde blijkt dat de hernieuwde diplomatie tussen beide landen slechts één indicator is die erop wijst dat het risico op hernieuwde vijandigheden tussen Armenië en Azerbeidzjan klein is. Er wordt tevens gewezen op de uitermate beperkte schendingen van de wapenstilstand sinds deze diplomatie, alsook daarvoor reeds. Voorts stelt verzoekster in het verzoekschrift dat het ontbreken van een vredesakkoord en diplomatieke betrekkingen een reëel risico vormt voor het behoud van de gespannen relatie tussen Armenië en Azerbeidzjan, dat er sprake is van een agressieve retoriek en militaire opbouw in Azerbeidzjan, dat er sprake is van geopolitieke isolatie van Armenië en dat Azerbeidzjan territoriale aanspraken maakt op delen van het Armeense grondgebied. Nog volgens verzoekster dreigt de Azerbeidzjaanse president Ilham Aliyev elke dag met een gewapend conflict tegen Armenië en lopen de spanningen tussen beide landen opnieuw hoog op, ondanks het feit dat de omstreden enclave Nagorno-Karabach volledig is geannexeerd door Azerbeidzjan. Zij voegt hieraan toe dat Armenië na het conflict de 120.000 Armeniërs die in Nagorno-Karabach woonden ontving, dat christelijke Armeniërs etnische zuiveringen vrezen door de islamitische Azeri's en dat deze trend zich in heel Armenië zal voortzetten. De Raad oordeelt vooreerst dat het rapport, waaruit de uitspraak zou komen dat het ontbreken van een vredesakkoord en diplomatieke betrekkingen tussen beide buurlanden een risico inhoudt, niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd en er geen weblink naar dit rapport wordt vermeld. Los daarvan stelt verzoekster zelf dat uit dit rapport zou blijken dat het risico op een grootschalige aanval door Azerbeidzjan laag is. Voorts wijst de Raad erop dat de geopolitieke isolatie waarvan verzoekster spreekt reeds bestond sinds 2020. Gelet hierop, alsook op de andere tegenindicaties, wijst dit niet op een risico op escalatie van het conflict. Vervolgens, wat betreft de niet gestaafde territoriale aanspraken van Azerbeidzjan op Armeens grondgebied, merkt de Raad op dat deze volgens verzoeksters verklaringen dateren van maart 2025, zijnde na de gezamenlijke verklaring van Armenië en Azerbeidzjan inzake territoriale integriteit. Waar verzoekster nog oppert dat christelijke Armeniërs etnische zuivering vrezen door islamitische Azeri op het volledige Armeense grondgebied, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering betreft die zij op geen enkele wijze hard maakt. In de overige in het verzoekschrift aangehaalde informatie wordt ook enkel gespeculeerd over een mogelijke escalatie van het conflict. Ook de overige door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde elementen, waarvan zij ter staving geen algemene informatie voegt, maken een dergelijke escalatie niet aannemelijk.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij uit Etchmiadzin komt, "*een gebied dat niet in de buurt van de voormelde regio's ligt en niet door dergelijke incidenten wordt getroffen*". Gelet op het feit dat er geen aanwijzingen zijn dat er in dit gebied sprake is van een gewapend conflict of willekeurig geweld, is de vraag naar het voorhanden zijn van persoonlijke elementen, die een risico op ernstige schade in haar hoofde vergroten, niet relevant. Haar betoog hieromtrent in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig. Verzoekster maakt ook niet concreet aannemelijk in welke zin zij heden een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in verband met de huidige veiligheidssituatie in het grensgebied van Armenië en Azerbeidzjan.

4.3.6.4. Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Armenië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van oud artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 inhoudelijk hetzelfde is aan artikel 15 van de voormalige richtlijn 2011/95/EU waarvan oud artikel 48/4, § 2, a), b), en c), de omzetting is. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

4.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van oud artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volledigheidshalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, opgemerkt dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, 1) en 5) *juncto* artikel 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, 6) *juncto* artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 aannemelijk maakt.

4.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Armeens machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van

het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

4.3.9. Evenmin ligt een schending van het redelijkheidsbeginsel voor aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.3.10. De Raad wijst er verder op dat het evenredigheidsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze specifieke declaratieve bevoegdheid van de commissaris-generaal.

4.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van oud artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen, voor zover dit betrekking heeft op de eerste verzoekende partij.

Artikel 4

De tweede verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 5

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de tweede verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERKIMPEN	V. SERBRUYNS